

T2-verwerving van lidwoorden: de rol van specificiteit en possessiviteit

Bachelorscriptie

Universiteit Utrecht

Wei-Wei Lee

Studentnummer 3615995

Faculteit Geesteswetenschappen

Taal- en Cultuurstudies, HR Taal en Ontwikkeling

Dr. Bert Le Bruyn

Universiteit Utrecht

Juli 2013

Abstract

Deze scriptie had als doel het bestuderen van de rol van specificiteit (kort gedefinieerd als de sprekers intentie om te verwijzen) en possessiviteit in de tweedetaalverwerving van Engelse lidwoorden bij volwassen sprekers van een moedertaal (T1) zonder lidwoorden. In navolging van de specificiteitshypothese van Ionin, Ko & Wexler (2004) werd verwacht dat deze leeders van het Engels als tweede taal (T2) het definitieve lidwoord 'the' overmatig zouden gebruiken in specifieke indefiniete contexten in plaats van 'a'. Daarnaast werd ook voorspeld, op basis van de possessiviteitshypothese van Le Bruyn (2012), dat zij dezelfde fout zouden maken op plaatsen waar een possessief gebruikt dient te worden. Deze hypothesen zijn onafhankelijk getoetst in zowel een elicitation task als een acceptability judgment task met als participanten T1-sprekers van het Mandarijn. Uit de resultaten is gebleken dat men de fout in specifieke context veel vaker maakte wanneer de betreffende DP als uniek geïnterpreteerd kon worden. De rol van specificiteit wordt hiermee in twijfel getrokken. Bovendien wordt er sterk gesuggereerd dat de T2-leeders uniekheid met definitieheid associëren. Over de rol van possessiviteit kan weinig geconcludeerd worden, omdat de impliciete taalkennis in dit experiment mogelijk overheerst werd door een statistische leer methode. Deze zou veroorzaakt zijn door het feit dat de meeste DP's in de testitems zeer frequent in combinatie met een possessief voorkomen.

English

The purpose of this study was to investigate the role of specificity (defined as speaker's intent to refer) and possessivity in the second language (L2) acquisition of English articles by adult speakers of a native language (L1) with no articles. Following the specificity hypothesis by Ionin, Ko & Wexler (2004) it was predicted that these L2 learners of English would overuse the definite article 'the' in specific indefinite contexts instead of 'a'. The other prediction, based on Le Bruyn's (2012) possessivity hypothesis, was that they would make the same mistake in contexts where a possessive should be used. These hypotheses were tested using an elicitation task and an acceptability judgment task. The participants were L1 speakers of Mandarin. The results revealed that in the specific contexts, the participants overused 'the' much more in cases where the target DP could be considered unique. This observation questions the role of specificity and strongly suggests that the L2 learners associate uniqueness with definiteness. Little could be concluded from the results of the possessive contexts, as the implicit language-specific knowledge was possibly overridden by a statistical learning method in this experiment. The fact that most DP's used in the test items occur together with a possessive regularly would have caused this.

Inhoudsopgave

1.	Inleiding.....	5
2.	Theoretisch kader.....	6
2.1	T2-verwerving en de Universele Grammatica	6
2.2	T2-verwerving van lidwoorden: de rol van specificiteit (Ionin et al. 2004).....	7
2.2.1	Lidwoordgebruik in T2 Engels	7
2.2.2	Specificiteit en definietheid: definities	8
2.2.3	Specificiteit en definietheid in crosslinguïstische data	10
2.2.4	Article Choice Parameter (ACP).....	11
2.2.5	Fluctuation Hypothesis (FH)	11
2.2.6	Methode, resultaten en conclusie	12
2.3	Theoretische kritiek op IKW	13
2.3.1	Tryzna (2009): ‘Questioning the validity of the ACP and the FH’	13
2.3.2	Ko, Ionin & Wexler (2010): de invloed van presuppositionaliteit op de ACP.....	15
2.4	Le Bruyn (2012): de rol van possessiviteit	16
2.4.1	Het possessief als lidwoord	16
2.4.2	Possessiviteit in de forced-choice elicitation task van IKW 2004.....	17
2.4.3	Possessieven in T2 Engels.....	18
2.5	Vraagstelling en hypothesen	19
3.	Methode.....	20
3.1	Participanten	20
3.2	Procedure.....	20
3.3	Opzet elicitation task.....	20
3.3.1	Testitems	21
3.3.2	Fillers	22
3.4	Opzet acceptability judgment task	23
4.	Resultaten	24
4.1	Elicitation task	24
4.1.1	Groepsresultaten per context en item	24
4.1.2	Individuele resultaten	26

4.1.3	Samenvatting	26
4.2	Acceptability judgment task	26
4.2.1	Groepsresultaten per context en item	26
4.2.2	Individuele resultaten	28
4.2.3	Samenvatting	29
5.	Discussie.....	30
5.1	De rol van specificiteit in begrip vs. productie	30
5.1.1	Expliciete strategieën in de begripstaak	31
5.2	De rol van uniekheid in [+sp, -def] contexten: associatie met definietheid	33
5.3	De rol van frequentie en statistisch leren in possessieve contexten.....	34
6.	Conclusie.....	37
7.	Dankwoord	38
8.	Literatuur.....	39
	Appendix A.....	40

1. Inleiding

In de literatuur over T2-verwerving van lidwoorden in het Engels heeft men herhaaldelijk twee typen fouten in het lidwoordgebruik geconstateerd: weglating van het lidwoord en het gebruik van een verkeerd lidwoord. Deze fouten komen vaker voor bij sprekers van een T1 zonder lidwoordsysteem dan bij T1-sprekers met lidwoordsysteem (Jarvis 1999; Myers 1992, aangehaald in Kim & Lakshmanan 2009; Ionin et al. 2008). Studies zoals die van Huebner (1983), Master (1987), Parrish (1987) en Thomas (1989a) (aangehaald in Ionin et al. 2004) hebben laten zien dat T2-leerders vaak op plekken waar het indefiniete lidwoord ‘a’ gebruikt moet worden, in plaats hiervan het definiete lidwoord ‘the’ gebruiken.

Ionin et al. (2004) hebben betoogd dat deze fout stelselmatig samenvalt met de aanwezigheid van het semantische feature [+specifiek]. Bovendien observeerden zij ook dat bij afwezigheid van deze feature, de T2-leerders juist ‘a’ gingen gebruiken in plaats van het correcte ‘the’. Deze correlaties vonden zij in een forced-choice elicitation task bij T1-Koreaans en T1-Russisch leerders van het Engels. Ionin et al. bieden voor deze twee typen fouten één verklaring, namelijk de invloed van semantische universalia.

Le Bruyn (2012) biedt een compleet nieuw perspectief op de eerste fout, het overmatige gebruik van het definiete ‘the’ in indefiniete contexten. Hij meent dat de T2-leerders hier niet specificiteit willen uitdrukken, zoals Ionin et al. claimen, maar possessiviteit. ‘The’ wordt dus als vervanger gebruikt van het possessief. Argumenten hiervoor zijn het feit dat T1-sprekers van talen zonder lidwoord (zoals het Koreaans en Russisch) in hun moedertaal geen possessief kennen met de status van een lidwoord, wat het Engels volgens Le Bruyn wel heeft. Deze T2-leerders weten nog niet dat het possessief noodzakelijk is om in het Engels possessiviteit uit te drukken, in tegenstelling tot in hun eigen taal. Het onderzoek van Ionin et al. (2004) is bovendien niet in staat deze theorie uit te sluiten, omdat de items uit hun experiment die als bewijs dienen zowel een specifieke als possessieve lezing kunnen hebben.

Het doel van deze scriptie is om deze twee lezingen, namelijk de specifieke en de possessieve, uit elkaar te halen en de twee factoren onafhankelijk te toetsen in een pilotstudie. Hiervoor voer ik een elicitation task en een acceptability judgment task uit met items die één van de twee lezingen hebben en de andere lezing uitsluiten. De participanten zijn T1-sprekers van het Mandarijn, eveneens een taal die geen lidwoorden kent.

De opbouw van deze scriptie ziet er als volgt uit: in sectie 2 schets ik het theoretisch kader van dit onderzoek, waarbij ik kort de rol van de Universele Grammatica in het T2-verwervingsonderzoek beschrijf en vervolgens inzoom op T2-verwerving van lidwoorden en de semantische aspecten ervan. Hierbij schenk ik veel aandacht aan Ionin et al. (2004) en de theoretische kritiek op hun onderzoek. In sectie 3 beschrijf ik de onderzoeksmethode, in sectie 4 staan de resultaten weergegeven die ik in sectie 5 analyseer en bediscussieer. Ten slotte geef ik de conclusie van dit onderzoek in sectie 6.

2. Theoretisch kader

2.1 T2-verwerving en de Universele Grammatica

Wetenschappelijk onderzoek naar tweedetaalverwerving is rond de jaren zestig op gang gekomen (Ortega 2007). Inmiddels is het domein uitgegroeid tot een autonome discipline. Tegelijkertijd blijft het een interdisciplinair vak, dat sterk in verbinding staat met vakgebieden zoals onder andere taalwetenschap, psychologie en sociologie. Ter inleiding van het onderwerp bespreek ik eerst bondig hoe men in de literatuur aankijkt tegen de rol van de Universele Grammatica (UG) in de algemene T2-verwerving. Tijdens het verwervingsproces van een tweede taal (T2) heeft men ten minste drie mogelijke bronnen van taalkennis tot zijn beschikking (Ionin et al. 2008): (1) T2-input; (2) eigenschappen van de moedertaal (T1); en (3) aangeboren taalkennis oftewel de UG.

Input van de T2, hetzij naturalistisch hetzij in de vorm van expliciete instructies, is duidelijk onmisbaar. Ook de invloed van de T1, dus de aanwezigheid van T1-transfer, is al sinds de vroege jaren zeventig aangetoond in verschillende studies en op verschillende linguïstische domeinen (VanPatten & Williams 2007; Ionin et al. 2008). De meerderheid is het er tegenwoordig over eens dat de T1 een rol speelt bij T2-verwerving, hoewel meningen verschillen over de mate waarin dat gebeurt (Ortega 2007). Hoe groot die invloed is, varieert bovendien per individu (VanPatten & Williams 2007).

Het derde punt, de invloed van aangeboren taalkennis, is het meest omstreden. In verschillende psychologische theorieën van T2-verwerving is er geen sprake van een aangeboren taalvermogen. Taal wordt volgens deze theorieën op dezelfde manier en met hetzelfde cognitieve vermogen verworven als alle andere kennis (Ellis 2007). Een statistische leerstrategie speelt hierbij een grote rol (Ortega 2007, p. 228). Vanuit een generativistisch perspectief is het taalsysteem echter een onafhankelijke module in het brein, dat van een andere aard is dan andere cognitieve vermogens (White 2007). Dit taalsysteem bevat een universele vaste structuur, de ‘principles’ van de UG (Chomsky & Lasnik 1993). ‘Parameters’ zijn de variabele component van de UG; de instellingen ervan (maar niet de parameters zelf) verschillen crosslinguïstisch. Taalinput heeft daarom in het generatieve kader een relatief beperkte functie, namelijk het zogenaamde ‘triggeren’ van de juiste instelling van de parameters (Lightfoot 1989, aangehaald in White 2007). Fundamenteel voor de generatieve benadering is de aanname dat natuurlijke talen bepaalde gemeenschappelijke universalia hebben. Men is dus voortdurend op zoek naar generalisaties, die mogelijke parameters kunnen vormen.

2.1.1 T2-verwerving van lidwoorden

Op het cognitieve gebied van onderzoek naar T2-verwerving heeft men zich traditioneel meer op het syntactische en morfologische domein gefocust (Mayo & Hawkins 2009; Ionin et al. 2009). In recentere jaren is het aantal studies op het semantische domein toegenomen, bijvoorbeeld over de verwerving van lidwoorden in een T2. Hier richt mijn scriptie zich specifiek op.

In hun onderzoek naar de genoemde drie leerbronnen stellen Ionin et al. (2008) dat invloed van de UG noodzakelijk is om een verklaring te kunnen bieden voor het geobserveerde patroon in lidwoordkeuze. Zij onderzoeken het lidwoordgebruik bij T1-Spaanse en T1-Russische T2-leerders van het Engels. Lidwoorden in het Spaans hebben dezelfde semantiek als het Engels op het domein in kwestie, i.e. deze worden ingedeeld op basis van definitie. Het Russisch kent geen lidwoorden. Ionin et al. (2008) stellen een parameter voor, de

Article Choice Parameter, die de waarden [\pm definiëet] en [\pm specifiek]¹ kan hebben. Talen als het Spaans en het Engels hebben de eerste waarde, talen als het Russisch hebben een lege waarde. De Spaanse moedertaalsprekers blijken weinig fouten te maken en het Engelse (dus ook Spaanse) patroon te volgen met een correct onderscheid tussen ‘a’ en ‘the’. Dit patroon lijkt een logisch gevolg van T1-transfer. De Russische sprekers daarentegen associëren dit contrast wisselend met definiëetheid en specificiteit. Bij hen kan dit gedrag niet toegeschreven worden aan transfer vanwege de afwezigheid van lidwoorden in hun T1. Ondanks dit feit en de aanwezigheid van een theoretisch oneindig aantal mogelijke hypotheses maken zij toch fouten volgens een vast (fluctuerend) patroon. Een statistische leerstrategie alleen is onvoldoende om dit gedrag te verklaren, want er is statistisch gezien geen reden waarom zij juist deze keuzes volgens dit bepaalde patroon maken. Ook de expliciete instructie (e.g. studieboeken) die zij mogelijk gekregen hebben legt geen nadruk op het specifieke onderscheid dat ze desondanks maken (Ionin 2003). De T2-leerder moet dus, betogen Ionin et al. (2008), door interne, taalspecifieke kennis gestuurd worden.

2.2 T2-verwerving van lidwoorden: de rol van specificiteit (Ionin et al. 2004)

De constatering dat UG een rol speelt bij T2-verwerving sluit aan bij eerder onderzoek van Ionin, Ko & Wexler (2004) (in het vervolg IKW 2004). Zij bestuderen de rol van een semantische eigenschap, namelijk specificiteit. Dit onderzoek vormt de basis van mijn scriptieonderzoek en ik zal het hier dan ook vrij uitgebreid behandelen.

IKW (2004) kijken naar het instellen van parameters door T2-leerders. De vraag die centraal staat, is of T2-leerders ook toegang hebben tot parameterwaarden die in hun T1 noch in hun T2 voorkomen. Indien zij in staat zijn om die waarden in te stellen, geeft dat bewijs voor directe toegang tot de UG. Bij eerdere studies omtrent deze kwestie lag de aandacht vaak op syntactische parameters, maar IKW (2004) introduceren een semantische parameter: de Article Choice Parameter. Deze is binair en heeft als mogelijke waarden [\pm specifiek] en [\pm definiëet]. Talen zoals het Engels hebben lidwoorden die definiëetheid, maar geen specificiteit markeren. Onderzocht wordt welke waarden een rol spelen voor T2-leerders die geen lidwoorden kennen in hun T1 en dus geen waarde heeft ingesteld voor de Article Choice Parameter. De participanten bestaan uit volwassen T1-Koreaanse en T1-Russische T2-leerders van het Engels. Uit het experiment blijkt dat deze T2-leerders gebruikmaken van zowel definiëetheid als specificiteit, hoewel de rol van specificiteit door noch T1-transfer noch de input van de T2 verklaard kan worden. IKW (2004) concluderen hieruit dat men in de tweedetaalverwerving toegang heeft tot universele semantische kenmerken.

2.2.1 Lidwoordgebruik in T2 Engels

In eerder onderzoek naar het lidwoordgebruik in het Engels door T2-leerders heeft men voornamelijk twee typen fouten gevonden: weglating van het lidwoord en gebruik van een verkeerd lidwoord. Deze fouten komen vaker voor bij sprekers van een T1 zonder lidwoordsysteem dan T1-sprekers met lidwoordsysteem (Jarvis 1999; Myers 1992, aangehaald in Kim & Lakshmanan 2009; Ionin et al. 2008). Er is één bepaalde fout die al in een groot aantal studies (e.g., Huebner (1983), Master (1987), Parrish (1987), Thomas (1989a), aangehaald in Ionin et al. 2008) is geobserveerd: het gebruik van ‘the’ in contexten waar de indefiniëet ‘a’ hoort te worden gebruikt. Eén

¹ Zie §2.2.2 voor definities.

opvallende uitzondering is het onderzoek van Leung (2001) (aangehaald in IKW 2004, p. 4), waarin er juist sprake is van overmatig gebruik van ‘a’ op plekken waar ‘the’ hoort. In hun artikel geven IKW (2004) als verklaring voor deze beide fouten² de rol van specificiteit in de lidwoordkeuze van T2-leerders. Uit het experiment blijkt dat zij stelselmatig in specifieke contexten ‘the’ overmatig gebruiken en ook vice versa, i.e. dat ze in niet-specifieke contexten ‘a’ overmatig gebruiken.

Voordat ik het verband met de Article Choice Parameter toelicht, is het noodzakelijk de definities van de twee semantische concepten ‘specificiteit’ en ‘definietheid’ te geven.

2.2.2 *Specificiteit en definietheid: definities*

In eerdere literatuur over de T2-verwerving van lidwoorden heeft men gewerkt met een ander featurepaar, namelijk ‘specific referent’ [\pm SR] en ‘hearer knowledge’ [\pm HK] (gebaseerd op Bickerton 1981:146-148, aangehaald in Ko et al. 2010). De term ‘specific’ heeft nooit één nauwkeurige, vaste definitie gekregen en wordt in deze studies op een andere manier gebruikt dan in het artikel van IKW (2004) (Ko et al. 2010).

IKW (2004) hanteren specificiteit in de zin van ‘speaker intent to refer’ (cf. Fodor & Sag 1982; aangehaald in IKW 2004), met een aanpassing van Ionin (2003a). Zij voegde er het concept van een ‘noteworthy property’ aan toe. De informele definities luiden als volgt:

1. Definiteness and Specificity: Informal definitions

If a Determiner Phrase (DP) of the form [D NP] is ...

- a. [+definite], then the speaker and hearer presuppose the existence of a unique individual in the set denoted by the NP.
- b. [+specific], then the speaker intends to refer to a unique individual in the set denoted by the NP and considers this individual to possess some noteworthy property.

(IKW 2004, p. 5)

Beide features zijn dus discoursegerelateerd. Terwijl bij definietheid de kennis van zowel de spreker als toehoorder van belang is, gaat het bij specificiteit alleen om de kennis van de spreker.

De formele definities die IKW (2004) geven, zijn:

2. Definiteness and Specificity: Formal definitions

a. Definiteness (Fregean analysis)

[*the* ζ] ξ expresses that proposition that is ...

- true at index i , if there is exactly one ζ at i , and it is ξ at i .
- false at an index i , if there is exactly one ζ at i , and it is not ξ at i .
- truth-valueless at an index i , if there isn't exactly one ζ at i .

(Heim (1991, 9))

² Later in Ionin, Zubizarreta & Philippov (2009) passen zij deze stelling aan. Het overmatige gebruik van ‘a’ in definitie contexten schrijven zij toe aan het gebruik van expliciete strategieën. Zie §2.3.1.1.

b. Indefinites (quantificational analysis)

A sentence of the form $[a \zeta] \xi$ expresses that proposition that is true if there is at least one individual who is both ζ and ξ and false otherwise.

(Heim (1991, 26))

c. Specificity

A sentence of the form $[sp \alpha] \zeta$ expresses a proposition only in those utterance contexts c where the following felicity condition is fulfilled: The speaker intends to refer to exactly one individual x_c in c , and there exists a property φ that the speaker considers noteworthy in c , and x_c is both α and φ in c . When this condition is fulfilled, $[sp \alpha] \zeta$ expresses that proposition that is true at an index i if x_c is ζ at i and false otherwise.

(based on Fodor and Sag (1982), with modifications: see Ionin (2003a, 56))

(IKW 2004, p. 6)

In (2a) staat hoofdzakelijk dat een definitie DP verondersteld moet zijn als een uniek object of individu. Als er niet exact één aanwezig is van de NP, is deze dus niet uniek. De presuppositie van uniekheid is dan afwezig, dus kan de waarheidswaarde van de uitspraak ook niet bepaald worden. Belangrijk is de conditie dat zowel de spreker als toehoorder op de hoogte is van die uniekheid (1a).

(3) John saw a girl. He talked to the girl.

In de eerste zin weet de toehoorder nog niet dat er over één uniek meisje gesproken wordt, dus mag hier geen definitief gebruikt worden. Aan de condities van de indefinitief (2b) is wel voldaan: er is minstens één individu dat zowel a) een meisje is, als b) door John gezien is. Er is geen sprake van presupposities. In de tweede zin is de presuppositie van een unieke referent daarentegen wel aanwezig. De DP voldoet nu aan de condities voor definitie, dus wordt het definitief lidwoord 'the' gebruikt.

Een referent wordt niet slechts als uniek verondersteld als gevolg van een eerdere vermelding zoals in (3). De pragmatische context en algemene kennis kunnen ook een rol spelen. Een aantal voorbeelden van andere soorten definitie DP's:

- a. Unique for all: *the moon, the Earth, the sky*, etc.
- b. Unique in a given setting: *the desk, the ceiling, the floor*, etc.
- c. Uniquely salient for a given social group: *the car, the boss, the Constitution*, etc.
- d. Uniquely salient by pointing/nodding/spotlighting: *the chair, the singer*, etc.
- e. Uniquely salient by entailment: *the engine, the head, the captain*, etc.
- f. Unique by definition: *the last sentence, the first of the month*, etc.
- g. Unique by inference: *the plumber who fixed my sink last week did a poor job*

(Ko, Ionin & Wexler 2010, p. 218)

Bij specificiteit is het essentieel dat de spreker naar een bepaalde referent verwijst die een ‘noteworthy property’ heeft, iets wat de spreker zelf vermeldenswaardig vindt. Het is onbelangrijk of de toehoorder deze referent kent. Zowel definiete als indefiniete DP’s kunnen specifiek of niet-specifiek zijn; deze eigenschappen staan dus in theorie volledig los van elkaar.

In het Standaardengels wordt specificiteit niet morfologisch gemarkeerd, maar in de spreektaal wel deels: in indefiniete contexten duidt ‘this’ specificiteit aan. Het onderstaande voorbeeld illustreert dit.

- (4) a. John has a/this weird purple telephone.
b. John has a/#this telephone, so you can reach me there.

(Maclaran 1982, p. 88, aangehaald in IKW 2004, p. 7)

De mogelijkheid om ‘this’ te gebruiken in (4a) laat zien dat de DP specifiek is: de telefoon heeft de vermeldenswaardige eigenschap dat die vreemd en paars is. In (4b) verwijst de spreker niet naar een bepaalde telefoon die hij/zij in gedachten heeft, dus de eigenschappen zijn irrelevant. Hier is dus niet voldaan aan de specificiteitscondities, wat tot uitdrukking komt in de ongrammaticaliteit van ‘this’.

In definiete contexten is het verschil tussen specifieke en niet-specifieke contexten zoals gezegd niet morfologisch zichtbaar, maar met behulp van de context kan dit semantisch expliciet gemaakt worden:

- (5) a. I’d like to talk to the winner of today’s race – she is my best friend!
b. I’d like to talk to the winner of today’s race – whoever that is; I’m writing a story about this race for the newspaper.

(IKW 2004, p. 8)

Ook hier heeft de DP in (5a) een vermeldenswaardige eigenschap (‘my best friend’), terwijl in (5b) de spreker niet naar een bepaalde persoon verwijst.

2.2.3 *Specificiteit en definietheid in crosslinguïstische data*

IKW (2004) laten met behulp van crosslinguïstische data zien dat een zodanige classificatie relevant is voor een universele parameter als de Article Choice Parameter.

Het Engels is een voorbeeld van een taal met de parameterwaarde [\pm definiēt], i.e. definietheid wordt gemarkeerd door middel van verschillende lidwoorden, namelijk het definiete lidwoord ‘the’ en het indefiniete lidwoord ‘a’. Definiēten en indefiniēten kunnen zowel [$+$ specifiek] als [$-$ specifiek] zijn, zoals ik hiervoor heb laten zien. De twee features zijn onafhankelijk van elkaar. Specificiteit heeft in het Standaardengels geen morfologische markeerder. In het informeel Engels bestaat er echter wel het demonstratieve ‘this’ dat alleen in indefiniēte, specifieke contexten gebruikt wordt (IKW 2004). De contexten waarin ‘a’ gebruikt kan worden ([$-$ definiēt] ongeacht specificiteit) overlappen dus slechts gedeeltelijk met de contexten waarin ‘this’ mogelijk is ([$-$ definiēt], [$+$ specifiek]). Het bestaan van zo’n specificiteitsmarkeerder laat in ieder geval zien dat de feature [\pm specifiek] relevant is voor een semantisch onderscheid tussen lidwoorden.

Het Samoans biedt op zijn beurt bewijs voor het bestaan van de feature [\pm specifiek]. Dit is een taal die specificiteit, maar niet definitetheid markeert. Er bestaat een [+specifiek] lidwoord ‘le’ en een [-specifiek] lidwoord ‘se’. IKW (2004) baseren deze uitspraak op een vrij beperkte hoeveelheid suggestieve data, afkomstig van Mosel & Hovdhaugen (1992).

2.2.4 Article Choice Parameter (ACP)

Op grond van de zojuist besproken crosslinguïstische data stellen IKW (2004) een parameter voor:

The Article Choice Parameter (for two-article languages)

A language that has two articles distinguishes them as follows:

The Definiteness Setting: Articles are distinguished on the basis of definiteness.

The Specificity Setting: Articles are distinguished on the basis of specificity.

(IKW 2004, p. 12)

Hieruit volgen de volgende schema's, waarbij het Engels weergegeven wordt in de linkertabel en het Samoans in de rechtertabel.

Article grouping cross-linguistically: two-article languages

Article grouping by definiteness			Article grouping by specificity		
	+definite	-definite		+definite	-definite
+specific			+specific		
-specific			-specific		

Figuur 1 (IKW 2004, p. 13)

2.2.5 Fluctuation Hypothesis (FH)

Eerdere studies op andere linguïstische domeinen, met name verb-raising en reflexive-binding, hebben aangetoond of gesuggereerd dat T2-leerders toegang hebben tot parameterinstellingen die afwezig zijn in de T1 en T2 (IKW 2004, p. 14). Ook is er bewijs gevonden voor het verschijnsel dat een T2-leerder tegelijkertijd meerdere parameterinstellingen door elkaar gebruikt. Vaak gaat het om een combinatie van de instelling van de T1 en die van de T2.

Op basis van deze bevindingen formuleren IKW (2004) hun Fluctuation Hypothesis:

The Fluctuation Hypothesis

- a. L2 learners have full access to UG principles and parameter-settings.
- b. L2 learners fluctuate between different parameter-settings until the input leads them to set the parameter to the appropriate value.

(IKW 2004, p. 16)

Omdat IKW (2004) voor hun onderzoek T1-sprekers van talen zonder lidwoorden, het Russisch en het Koreaans, gebruiken, kan er geen invloed zijn van de T1. Hun voorspelling over het lidwoordgebruik van de T2-leerders kan dan ook als volgt schematisch weergegeven worden:

The two possible article groupings together

	+definite	-definite
+specific		
-specific		

Figuur 2 (IKW 2004, p. 18)

Er wordt verwacht dat de T2-leerders in de grijze vlakken geen fouten maken. Dit zijn de vlakken waarop overlap is tussen de twee tabellen in fig. 1. In deze contexten maakt het namelijk geen verschil voor welke parameterinstelling de leerder kiest, beide instellingen leiden tot gebruik van hetzelfde lidwoord.

Als hij de instelling [\pm specifiek] toepast, zal hij ‘the’ met [+specifiek] associëren en ‘a’ met [-specifiek]. Hoewel beide lidwoorden zowel specifiek als niet-specifiek gebruikt kunnen worden, is het pragmatisch gezien vrij logisch dat de eigenschap [+definit] vaker met [+specifiek] dan met [-specifiek] samenvalt en [-definit] juist vaker met [-specifiek], gezien hun betekenis. Bij definitieid gaat het immers om zowel kennis van de spreker als van de toehoorder, terwijl het bij specificiteit alleen om de kennis van de spreker gaat.

In de gestreepte vlakken verwachten IKW (2004) een fluctuerend patroon. Als de leerder hier wisselt tussen de instelling [\pm definit] en [\pm specifiek], zal hij afhankelijk van de instelling steeds een ander lidwoord kiezen.

2.2.6 *Methode, resultaten en conclusie*

IKW (2004) hebben twee experimenten uitgevoerd: een forced-choice elicitation task en een written production task. Verder hebben zij de participanten de Michigantest laten maken, die hun niveau van het Engels meet. Het onderdeel dat relevant is voor mijn scriptie is de forced-choice elicitation task. Het is ook deze taak die ik in mijn experiment gedeeltelijk zal nabootsen. De participanten dienen hierbij een lege plek in een dialoog in te vullen. Zij krijgen de keuze uit het definit lidwoord, het indefinit lidwoord en het open laten van de plek. Een voorbeeld:

In a "Lost and Found"

Clerk: Can I help you? Are you looking for something you lost?

Customer: Yes ... I realize you have a lot of things here, but maybe you have what I need.

You see, I am looking for (a, the, ?) green scarf. I think that I lost it here last week.

(IKW 2004, p. 66)

Bovenstaand voorbeeld bevat een indefiniete, specifieke context, waarbij een moedertaalspreker van het Engels het indefiniete lidwoord in zou vullen. Zoals uit data uit eerdere studies ook is gebleken, kiezen veel T2-leerders in een dergelijke context voor het definit lidwoord. Uit de resultaten van de hele taak komt naar voren dat zowel de Koreaanse als de Russische groep ‘the’ vaker onjuist gebruikt bij [+specifieke] dan [-specifieke] indefinieten en ‘a’ vaker onjuist gebruikt bij [-specifieke] dan [+specifieke] definieten. Beide fouten passen in het lidwoordenschema van het Samoaans. De FH lijkt zijn werking te doen, i.e. de participanten schommelen tussen een onderscheid op basis van definitieid (zoals het Engels) en een onderscheid op basis van specificiteit (zoals het Samoaans). Volgens IKW (2004) gebruiken T2-leerders in gevallen zoals het bovenstaande voorbeeld dus het definit lidwoord om specificiteit te markeren.

2.3 Theoretische kritiek op IKW

De theorie van IKW (2004) heeft geleid tot bekritisering vanuit verschillende theoretische hoeken. Ik bespreek er hier twee die het meest relevant zijn voor het onderwerp van deze scriptie.

Tryzna (2009) komt met nieuwe data over het Samoaans die de eerdere data tegenspreken en laat daarmee zien dat het door IKW (2004) geobserveerde gedrag dus niet volledig te verklaren is door natuurlijke taaldata. Zij stelt een ‘gereduceerde versie’ van het ACP voor. Ook toetst ze zelf empirisch de FH en suggereert dat de voorspellende werking hiervan te zwak is. Ionin et al. (2009) verklaren deze problemen met het gebruik van expliciete strategieën.

Vervolgens introduceren Ko, Ionin & Wexler (2010) zelf een nieuwe semantische factor, ‘presuppositionaliteit’, in navolging van Wexler’s (2003) onderzoek. Daarin vond hij invloed van deze factor bij de lidwoordkeuze van kinderen met als T1 Engels. Ko et al. laten zien dat presuppositionaliteit ook bij volwassen T2-leerders een rol speelt als een onafhankelijke factor. Zij stellen daarom voor de ACP aan te passen.

2.3.1 Tryzna (2009): ‘Questioning the validity of the ACP and the FH’

Aan de hand van een veldonderzoek met Samoaanse moedertaalsprekers laat Tryzna (2009) zien dat het eerder veronderstelde lidwoordsysteem niet volledig klopt. De participanten kregen korte dialogjes te zien, waarvan ze een testzin vertaalden. De testzinnen bevatten alle vier mogelijke contexten binnen de ACP. In de oudere data van Mosel & Hovdhaugen (1992) werd niet expliciet vermeld hoe het definitie niet-specifieke lidwoord eruitzag; er werd alleen gezegd dat specificiteit een relevant kenmerk was van het lidwoordsysteem. Uit de resultaten van Tryzna blijkt dat voor definitie niet-specifieke contexten hetzelfde lidwoord wordt gebruikt als voor de specifieke contexten. De aangepaste versie van de Engelse en Samoaanse lidwoordsystemen ziet er dus als volgt uit:

	+definite	–definite
+specific	the	a
–specific		

	+definite	–definite
+specific	le	
–specific		se

Figuur 3 (Ionin et al. 2009, p. 341)

Het Samoans was de enige taal die bewijs gaf voor het bestaan van een onderscheid op basis van alleen specificiteit. Met het verdwijnen daarvan lijkt er geen taal meer te bestaan die dat onderscheid maakt bij definieten (Ionin et al. 2009, p. 352). Als gevolg hiervan dienen ook de ACP en de FH aangepast te worden. Tryzna noemt de nieuwe versie van de ACP een ‘gereduceerde’ ACP. Omdat in de niet-specifieke, definiete context nu hetzelfde lidwoord wordt gebruikt als in de specifieke contexten, verwacht men dat de leerder ook, ongeacht de parameterinstelling, hetzelfde lidwoord gebruikt. Alleen in de specifieke, indefiniete contexten zou er fluctuatie op kunnen treden. Deze nieuwe beperking komt echter niet overeen met de gevonden data van Ionin et al. (2003, 2004, 2008).

Tryzna benadrukt de gewoonlijke functie van een parameter in het algemeen: deze zou de keuzemogelijkheden en daarmee de variatie moeten beperken. Een taalgebruiker zou dus, al dan niet schommelend, binnen de patronen van natuurlijke talen moeten blijven. Tryzna laat zien dat een deel van de individuele resultaten in Ionin et al. (2003)’s onderzoek ervan afwijken. Dit resultaat komt terug in haar eigen experiment, dat naar het voorbeeld van Ionin et al. is gemaakt. Terwijl de T1-Chinese participanten binnen de fluctuatiepatronen blijven, deden de T1-Poolse participanten dat niet altijd.³ Zo maakten sommige bijvoorbeeld ook veel fouten in contexten waar de FH geen fouten voorspelt. Tryzna concludeert dat de voorspellende, beperkende functie van de ACP en FH kennelijk niet sterk genoeg zijn.

Naast de gereduceerde ACP suggereert Tryzna ook dat de ACP wellicht geen parameter is, maar slechts een crosslinguïstische generalisatie. In dat geval zou het geen theoretisch probleem meer zijn dat T2-leerders andere typen fouten maken dan volgens UG-patronen. Zij beargumenteert een ontwikkelingsproces, waarvan deze afwijkende fouten kenmerkend zijn voor de beginfase. Hier is er nog veel variabiliteit mogelijk in de lidwoordkeuze in alle contexten. Naarmate de leerder vordert in het proces, worden zijn keuzes steeds verder beperkt door de patronen van natuurlijke talen, wat resulteert in het fluctuatiepatroon.

2.3.1.1 *Reactie Ionin et al. (2009): expliciete strategieën*

Ionin, Zubizarreta & Philippov (2009) bestuderen T2-verwerving bij volwassenen en bij kinderen apart, om de voorgestelde linguïstische en psychologische verklaringen voor verkeerd lidwoordgebruik uit elkaar te trekken en onafhankelijk te toetsen. Deze verklaringen zijn egocentriciteit, specificiteit (UG) en expliciete strategieën. De participanten zijn sprekers van T1-Russisch met T2 Engels. Egocentriciteit wordt als verklaring uitgesloten voor deze testgroep. Eerder onderzoek op het gebied van T1-verwerving heeft namelijk uitgewezen dat alleen jonge kinderen die psychologische eigenschap hebben (Maratsos 1976; Warden 1976; Karmiloff-Smith 1979; aangehaald in Ionin et al. 2009). Ionin et al. hebben voor hun experiment daarom voor oudere kinderen gekozen met leeftijden tussen de tien en twaalf jaar.

Zij observeren ten eerste dat er een verschil is in het foutenpatroon tussen volwassenen en kinderen. De volwassenen maken, zoals eerder door IKW geobserveerd, zowel de fout bij definieten als bij indefinieten. De kinderen gebruiken echter alleen het verkeerde lidwoord bij indefinieten, wat overeenkomt met een fluctuatiepatroon op basis van het herziene Samoaanse lidwoordsysteem. De UG noch expliciete strategieën kunnen volstaan als één verklaring voor zowel kinderen als volwassenen; dan zouden ze immers dezelfde fouten moeten maken.

³ Zie voor een discussie over het verschil in taalgedrag tussen de T1-Chinese en de T1-Poolse groep Tryzna (2009), p. 83.

Ionin et al. beargumenteren dat kinderen meer gestuurd worden door impliciete taalkennis (UG), terwijl volwassenen meer gebruik maken van expliciete strategieën. Bewijs hiervoor is onder andere afkomstig van een impliciete narratieve taak uit het onderzoek van IKW 2004. De T1-Russische en T1-Koreaanse participanten werd gevraagd om belangrijke persoonlijke gebeurtenissen en objecten te beschrijven. Uit deze taak kwam ook naar voren dat zij ‘the’ vaak bij specifieke indefiniten gebruikten, maar er werd geen bewijs gevonden voor het overmatige gebruik van ‘a’ bij niet-specifieke definiten. Een mogelijke reden hiervoor is dat de leerders in de beschrijvingen überhaupt niet of amper gebruikmaakten van niet-specifieke definiten. Hoe dan ook is er geen bewijs gevonden dat zij specificiteit markeren bij definiten, bewijs dat bij de expliciete forced-choice elicitation task wel aanwezig was. Ionin et al. suggereren daarom dat het bewijs voor overmatig gebruik van ‘a’ bij niet-specifieke definiten mogelijk een product is van het expliciete karakter van de taak. Overmatig gebruik van ‘the’ bij specifieke indefiniten is dat duidelijk niet, aangezien dit in beide taken is geobserveerd. In de impliciete taak lijken de participanten dus gebruik te maken van hun interne taalkennis en beperkt te worden door de UG, terwijl ze in de expliciete taak gebruik maken van expliciete strategieën, waardoor ook andere typen fouten worden gemaakt.

Zo’n expliciete strategie zou er ongeveer zo uitzien: “gebruik ‘the’ als de spreker een bepaalde referent in gedachten heeft, gebruik ‘a’ als de spreker niet een bepaalde referent in gedachten heeft” (Ionin et al. 2009, p. 355). De volwassen leerder zoekt vervolgens naar contextuele aanwijzingen om te bepalen of de spreker een bepaalde referent in gedachten heeft. Wat fout gaat met deze strategie, is dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen definiten en indefiniten. Voor het gebruik van ‘the’ levert dat geen problemen op: [+specifiek] wordt gemarkeerd bij zowel definiten als indefiniten, volgens het Samoaanse systeem. Als de leerder echter ook de regel voor het gebruik van ‘a’ toepast, zal hij eveneens [-specifiek] willen markeren bij definiten en indefiniten, terwijl er bij de definiten geen onderscheid van specificiteit bestaat (fig. 3).

Kortom, een dergelijke strategie zorgt ervoor dat de leerder ‘a’ overmatig gaat gebruiken bij niet-specifieke definiten. Voor deze fout, die Tryzna onder andere aanvoerde als tegenbewijs voor de ACP en FH, hebben Ionin et al. dus een verklaring gegeven. Een aantal van de door Tryzna opgemerkte foutenpatronen blijven echter onverklaarbaar en hun bestaan zwakt de argumentatie voor de ACP af.

2.3.2 Ko, Ionin & Wexler (2010): de invloed van presuppositionaliteit op de ACP

Ko et al. (2010) onderzoeken de rol van een derde semantische factor, presuppositionaliteit, in de T2-verwerving van Engelse lidwoorden. Presuppositionaliteit wordt informeel gedefinieerd als de existentiële presuppositie. Het concept lijkt op definitetheid, maar verschilt ervan omdat er geen presuppositie is van uniekheid, zoals bij definitetheid wel vereist is. Het is onafhankelijk van andere semantische factoren zoals specificiteit en definitetheid (Ko et al. 2010, p. 214). Of presuppositionaliteit in een bepaalde natuurlijke talen ook morfologisch gemarkeerd wordt, is nog onduidelijk (ibid., p. 222).

Eerder observeerde Wexler (2003) dat jonge kinderen bij hun T1-verwerving van het Engels ‘the’ overmatig gebruiken bij presuppositionele indefiniten. Ko et al. stellen de hypothese op dat deze factor ook in de T2-verwerving een rol speelt. Deze hypothese wordt ondersteund door de resultaten van hun experiment: de volwassen leerders tonen meer overmatig gebruik van ‘the’ in presuppositionele dan niet-presuppositionele contexten. Ko et al. beargumenteren dat presuppositionaliteit hoogstwaarschijnlijk een semantische en geen pragmatische factor is. Pragmatische fouten vindt men normaliter immers alleen bij kinderen, vanwege hun nog

niet volledig ontwikkelde cognitieve staat. De mogelijkheid dat dezelfde fout bij kinderen en volwassenen verschillende oorzaken heeft, bestaat uiteraard ook, maar is minder economisch (Ko et al. 2010, p. 246).

Als het zo is dat presuppositionaliteit een onafhankelijke semantische factor is die een rol speelt bij de lidwoordkeuze van T2-leerders, dan heeft dat belangrijke gevolgen voor de Article Choice Parameter van Ionin (2003) en IKW 2004. De ACP was gebaseerd op twee discoursegerelateerde semantische features: definietheid en specificiteit. De claim is dat alleen deze twee factoren de lidwoordkeuze bepalen. Uit het onderzoek van Ko et al. is echter gebleken dat presuppositionaliteit als onafhankelijke factor ook een rol speelt. Het nieuwe voorstel van Ko et al. is daarom om of 1) de ACP zo aan te passen dat alle drie de factoren een plaats krijgen of 2) te overwegen of er wel zoiets als de ACP, een parameter voor lidwoordkeuze, bestaat in de UG. De laatstgenoemde mogelijkheid komt overeen met één van de voorstellen van Tryzna (2009), dat inhield dat de patronen in lidwoordkeuze slechts een crosslinguïstische generalisatie en geen parameter zijn.

De recentere studies van Tryzna (2009) en van Ko, Ionin & Wexler zelf hebben veel twijfel opgeroepen over het bestaan van de ACP. Er lijken meer factoren mee te spelen in het proces van lidwoordkeuze bij T2-leerders. Mogelijk zijn er nog andere semantische factoren waar men tot nu toe nog niet aan gedacht heeft. Bovendien is het twijfelachtig of er van een werkelijke parameter gesproken kan worden als men niet binnen de beperkingen van de parameter blijft. Belangrijk is het wel om te verduidelijken dat deze studies niet het verband met specificiteit ontkennen, maar wel het concept van de universele Article Choice Parameter en de daarbij behorende Fluctuation Hypothesis.

2.4 Le Bruyn (2012): de rol van possessiviteit

Bert Le Bruyn bekijkt de T2-verwerving van lidwoorden vanuit een geheel nieuw perspectief. Hij wijst op de mogelijke rol die een possessieve interpretatie heeft bij de lidwoordkeuze. Ten eerste pleit Le Bruyn (2012) voor een herziening van het Engelse lidwoordsysteem, waarin possessieven een plaats krijgen. Vervolgens laat hij zien dat de doelbetekenis van IKW's (2004) specifieke indefiniete testitems niet de enige mogelijke betekenis is; men kan er evengoed een possessieve lezing in zien. Talen zoals het Mandarijn en het Russisch lijken in tegenstelling tot het Engels geen possessief lidwoord te kennen. Moedertaalsprekers van die talen moeten dus leren dat een possessief, vanwege zijn status als lidwoord, niet vervangen kan worden door een ander lidwoord. Le Bruyn betoogt dat T2-leerders die 'the' overmatig gebruiken in specifieke indefiniete contexten deze fout niet maken vanwege het specificiteitsonderscheid, maar omdat zij denken dat het defniet lidwoord in plaats van een possessief gebruikt kan worden.

2.4.1 *Het possessief als lidwoord*

Le Bruyn merkt op dat de possessieve determinator in talen zoals het Engels twee belangrijke semantische eigenschappen gemeen heeft met het defniete en indefiniete lidwoord.

Ten eerste markeren ze alledrie basale semantische operaties:

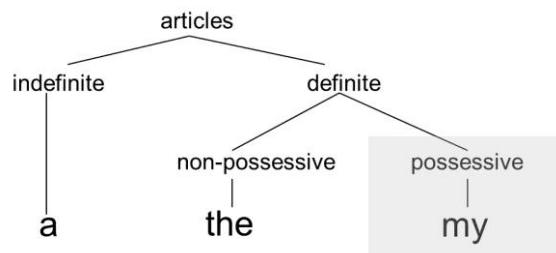
- Het indefiniete lidwoord verwijst naar één individu, waar iets over wordt gezegd.
- Het defniete lidwoord doet hetzelfde, maar bevat de presuppositie dat het individu uniek is.

- Het possessief stelt een relatie tussen de referent en een ander individu/object. Ook hier moet de referent uniek zijn, zoals bij het definitieve lidwoord.

Ten tweede zijn deze operaties niet mogelijk als het lidwoord afwezig is:

- Een lidwoord of possessief kan niet weggelaten worden.
- Een lidwoord of possessief kan niet vervangen worden door een ander lidwoord en dezelfde semantische werking behouden. E.g. 'I met the mother' kan niet de betekenis dragen van 'I met my mother', net zoals 'I met a mother' en 'I met the mother' niet elkaars betekenis kunnen vervangen.

Om deze redenen stelt Le Bruyn voor dat het nieuwe lidwoordsysteem van het Engels en talen met een soortgelijk lidwoordsysteem er zo uit komt te zien:

(Le Bruyn 2012)

2.4.2 Possessiviteit in de forced-choice elicitation task van IKW 2004

IKW (2004) hebben in hun forced-choice elicitation task items gemaakt op basis van de variabelen specificiteit, definitie en scope. Wat men echter nog niet eerder heeft opgemerkt in de literatuur, is dat de specifieke indefiniëte DP's nog een andere, bijna even plausibele interpretatie hebben, namelijk de possessieve. Hieronder een voorbeeld om deze claim te illustreren:

In a "Lost and Found"

Clerk: Can I help you? Are you looking for something you lost?

Customer: Yes ... I realize you have a lot of things here, but maybe you have what I need.

You see, I am looking for (a, the, ?) green scarf. I think that I lost it here last week.

(IKW 2004, p. 66)

'My green scarf' zou hier ook een geschikte mogelijkheid zijn. Andere items in het experiment waarvoor de possessieve lezing direct beschikbaar was, zijn 'red-haired girl' ('my girl' in de betekenis van 'my daughter'), 'colleague', 'friend', 'student' en 'beautiful silver necklace'. IKW gaven geen possessieven als invuloptie, dus als participanten ergens een possessieve lezing hadden, waren zij gedwongen een niet-possessief lidwoord te gebruiken. 'The' is vanwege zijn definitie dan de meest vergelijkbare optie.

Bij de overige twee items was de possessieve lezing niet beschikbaar, maar kon de context wel zó worden geïnterpreteerd dat 'the' een juiste mogelijkheid werd.

Reporter 1: Hi! I haven't seen you in weeks. Do you have time for lunch?

Reporter 2: Sorry, no. I'm busy with a story about local medicine. Today, I am interviewing (a, the, --) doctor from Bright Star Children's Hospital – he is a very famous pediatrician, and he doesn't have much time for interviews. So I should run!

(IKW 2004, p. 67)

Gary: I heard that you just started college. How do you like it?

Melissa: It's great! My classes are very interesting.

Gary: That's wonderful. And do you have fun outside of class?

Melissa: Yes. In fact, today I'm having dinner with (a, the, --) girl from my class – her name is Angela, and she is really nice!

(ibid.)

Hoewel het niet de meest voor de hand liggende interpretatie is, kunnen deze contexten zo worden opgevat dat de 'doctor' en 'girl' al in eerdere conversatie genoemd zijn. In dat geval wordt het definitieve lidwoord wel een geschikte optie. Het gebruik van 'the' door de participanten kan hier dus toegeschreven worden aan zowel specificiteit als aan een definitieve interpretatie van de context.

2.4.3 *Possessieven in T2 Engels*

Data tot nu toe wijzen erop dat talen zonder lidwoord zoals het Mandarijn en het Russisch geen possessief kennen als lidwoord. Een basistest om dit te toetsen, is om te kijken of relationele nomina in de taal een possessieve interpretatie kunnen hebben zonder een possessieve markeerder. Dit blijkt mogelijk:

- Russisch: *Ja videl doč*
I saw daughter
- Mandarijn: *Wo kan-dao nü'er le*
I see daughter aspect marker

Beide zinnen kunnen betekenen 'I saw my daughter' in de afwezigheid van enige possessieve aanduiding.

Uit corpusdata blijkt bovendien dat T2-leerders van het Engels vaak definitieve lidwoorden gebruiken waar moedertaalsprekers possessieven gebruiken:

- "daughters also have the ability to support *the parents*" (T1 Mandarijn)
- "so many young people enter the university in order to get diploma, to show it to *the parents*" (T1 Russisch)

Le Bruyn formuleert op basis van deze observaties de hypothese dat de T2-leerders die de fout maken om 'the' in specifieke indefiniete contexten te gebruiken, het definitieve 'the' gebruiken met de possessieve betekenis in gedachten. Zij hebben nog niet ingezien dat in het Engels het possessief een lidwoord is en daarom niet

vervangen kan worden door een ander lidwoord, omdat ze in hun eigen moedertaal geen possessief lidwoord kennen.

2.5 Vraagstelling en hypotheses

Het doel van dit onderzoek is om de hypotheses van IKW en Le Bruyn rond het overmatige gebruik van ‘the’ in specifieke indefiniete contexten uit elkaar te trekken en onafhankelijk te toetsen. De vraag is of deze veroorzaakt wordt door een onderscheid op basis van specificiteit, door een possessieve interpretatie of beide. De discussie rondom de Article Choice Parameter en Fluctuation Hypothesis vallen buiten het bereik van deze scriptie. Ik stel zodoende de volgende hypotheses voor:

Hypotheses:

- A. Specificiteit speelt een rol bij de lidwoordkeuze van T2-leerders van het Engels in contexten die [+specifiek, -definiët] zijn.
- B. Possessiviteit speelt een rol bij de lidwoordkeuze van T2-leerders van het Engels in contexten die [+specifiek, -definiët] zijn.

De voorspellingen die hieruit volgen zijn

- voor de elicitation task:
 - A. de participanten gebruiken ‘the’ overmatig in de specifieke indefiniete contexten waar een possessieve lezing van de DP onmogelijk is (in vergelijking met moedertaalsprekers van het Engels).
 - B. de participanten gebruiken ‘the’ overmatig in de possessieve contexten waar behalve het definiët lidwoord ook het indefiniët lidwoord onmogelijk is (in vergelijking met moedertaalsprekers van het Engels).
- voor de acceptability judgment task:
 - A. de participanten keuren het gebruik van ‘the’ in bovenstaande contexten goed.

3. Methode

Ik heb een pilotstudie uitgevoerd, dat een onderdeel vormt van het grotere project van Le Bruyn. Het doel was om de hypothese van IKW en die van Le Bruyn onafhankelijk van elkaar te toetsen. Ik heb de forced-choice elicitation task van IKW (2004) als basis genomen en qua vorm zoveel mogelijk nagebootst om invloed van andere factoren zoveel mogelijk uit te sluiten. Daarnaast heb ik een acceptability judgment task laten uitvoeren. Om echter de twee hypothesen apart te kunnen toetsen, heb ik andere soorten testitems gemaakt qua inhoud. Er waren twee contexttypes: type 1 bevatte een DP waar uitsluitend een possessief in de determinatorpositie kon staan, type 2 bevatte een specifieke, indefiniete DP waar het gebruik met een possessief juist onmogelijk was. Alle items zijn door een moedertaalspreker van het Engels gecontroleerd op fouten en pragmatische eigenaardigheden.

3.1 Participanten

De testgroep bestond uit zeventien moedertaalsprekers van het Mandarijn met als T2 het Engels. Leeftijden varieerden tussen de 19-37 jaar. Bijna alle participanten hebben ongeveer hun hele leven doorgebracht in China of Taiwan, waarvan vele minstens een paar maanden in de Verenigde Staten of Europa zijn verbleven. Eén participant is als tiener verhuisd naar Vlaanderen en één heeft tot zijn vierde levensjaar in Zwitserland gewoond. Ik heb geprobeerd zoveel mogelijk TOEFL/IELTS-scores te verzamelen, maar helaas is dat amper gelukt. Negen participanten hebben hun TOEFL/IELTS-score ingevuld, waarvan slechts één zijn/haar score representatief beschouwde voor het huidige niveau. Twee participanten hadden alleen een TOEIC-examen gedaan. De rest heeft nooit een dergelijke toets afgelegd.

Verder was er een controlegroep, die bestond uit vijf moedertaalsprekers van het Engels. Zij zijn alle vijf studenten. De landen van afkomst zijn de Verenigde Staten ($n = 2$), Australië ($n = 2$) en Canada ($n = 1$).

3.2 Procedure

De participanten hebben beide taken uitgevoerd op een website, waarop de taken in enquêtevorm gepresenteerd waren. Toegang tot de acceptability judgment task werd pas verstrekt nadat de elicitation task was afgerond, om te voorkomen dat de participanten bij de meer intuïtieve elicitation task gestuurd zouden worden door expliciete grammaticale kennis.

3.3 Opzet elicitation task

De elicitation task bestond uit twintig korte Engelse dialogen, waarvan tien testitems (vijf per type context) en tien fillers. In de dialogen ontbrak er steeds op één lege plek een determinator. De participant werd geïnstrueerd hier één woord in te vullen dat volgens hem het meest geschikt was in de context. Hier is dus een verschil met het experiment van IKW, dat een forced-choice elicitation task was. In deze taak waren er geen

keuzemogelijkheden; de participant stond vrij in zijn keuze. Op deze manier wordt de participant zo min mogelijk gestuurd en wordt er voornamelijk een beroep gedaan op zijn impliciete, intuïtieve taalkennis.

3.3.1 Testitems

Er waren uit twee soorten testitems, corresponderend met de twee hypothesen. Bij type 1 was het alleen mogelijk om een possessief in te vullen, bij type 2 was alleen een indefiniet lidwoord of het specifieke indefiniete ‘this’ mogelijk. Van beide types geef ik hier een aantal voorbeelden; alle testitems zijn terug te vinden in Appendix A.

Type 1: possessief

Verschillende factoren kunnen leiden tot de exclusieve mogelijkheid om een possessief te gebruiken in een bepaalde context. Zo kunnen bijvoorbeeld verwantschapstermen, superlatieven en bepaalde lexicaal elementen waaraan possessiviteit intrinsiek is een rol spelen.

1. Arthur: I heard you are going to Spain this summer, that’s great! Who are you going with?
Bonnie: Yes, I’m going with ___ (*my*) best friend Clara. We have been planning it for years.

In (1) zorgt de combinatie van de superlatief ‘best’ en het relationele nomen ‘friend’ ervoor dat uitsluitend het possessief de juiste invulling is. De term ‘relational noun’ is afkomstig van Löbner (2011), waarmee hij een nomen bedoelt waarmee een relatie tussen referent en een ander individu wordt aangeduid (Löbner 2011, p. 281). Voorbeelden hiervan zijn verwantschapstermen: een moeder moet de moeder zijn van haar kind om ‘moeder’ genoemd te kunnen worden. Zo is een ‘friend’ geen ‘friend’ zonder een vriendschappelijke relatie te hebben met een ander individu. De relatie zelf wordt pas uitgedrukt met een possessief. Het gebruik van ‘the friend’ zou hier ongeschikt zijn, omdat de relatie tussen ‘I’ en ‘friend’ dan niet wordt uitgedrukt (cf. het feit dat ‘I met the mother’ niet kan betekenen ‘I met my mother’ (Le Bruyn 2012)).

De superlatief is aanwezig om definitie af te dwingen. In het geval van ‘friend’ of ‘good friend’ was ‘a’ ook een mogelijke invulling geweest. Er had dan weliswaar een komma na ‘friend’ moeten staan, maar ik verwacht niet dat elke participant daar aandacht aan zou schenken.

2. Sam: So sorry I’m late!
Mathilda: That’s fine, don’t worry.
Sam: The train was delayed and my dad wouldn’t let me use his car. Do your parents ever let you use their car?
Mathilda: Yes, fortunately they do, because ___ (*my*) own car broke down last month.

In (2) zijn het de lexicaal-semanticke eigenschappen van ‘own’ die ervoor zorgen dat ‘own’ een possessief vereist. Een relatie met een bezitter is intrinsiek aan ‘own’. Voor de zekerheid staat de zin in de verleden tijd,

zodat de auto op het spreekmoment alleen maar naar een specifieke auto kan verwijzen. ‘An own car’ in de toekomst zou anders een eigenaardige, maar mogelijke combinatie kunnen zijn.

3. At work

Liz: I really don't feel like working today.

Rose: You look tired, are you okay?

Liz: I didn't sleep well. ___ (My) ex-boyfriend suddenly called in the middle of the night, saying he wanted to see me.

Ook in (3) gaat het om de lexicaal-semantiche eigenschappen van het prefix ‘ex-’, in combinatie met het relationele nomen ‘boyfriend’.⁴

Type 2: [+specifiek, -definit] + niet-possessief

De specifieke indefiniete items, die bovendien een possessieve lezing dienen uit te sluiten, voldoen aan de volgende eisen:

- Er wordt iets vermeldenswaardigs over de DP gezegd om aan de ‘noteworthy property’-eis van specificiteit te voldoen.
- De DP is niet uniek. Ofwel impliceert de context dit gegeven, ofwel staat er expliciet vermeld dat er meerdere eenheden van de DP bestaan.
- De toehoorder is onbekend met de DP.
- Er staat een possessieve bepaling achter de DP om een possessieve betekenis van de DP zelf uit te sluiten.

Een voorbeeld:

4. John: I am trying to sell my apartment, but with no luck...

Ann: Oh, Cathy was telling me yesterday that ___ (a) friend of hers, Robert, is looking for one. I met him once; he's very nice. I heard he wants to move here for his new job.

3.3.2 *Fillers*

De fillers hadden dezelfde vorm als de testitems; zij bevatten ook een DP waarin de determinator is weggelaten. De weggelaten determinator was echter van een ander type dan een possessief of definit/indefinit lidwoord. Zie (5) voor een voorbeeld. Soms waren er meerdere opties (buiten ‘a’, ‘the’ en een possessief) mogelijk, maar dat heeft geen invloed op het doel dat ik wilde bereiken. Dat was om ervoor te zorgen dat de participant niet steeds dezelfde paar woorden zou invullen, wat ongeveer hetzelfde effect zou krijgen als een forced-choice elicitation task. Ik wilde voorkomen dat de participant te veel gestuurd werd in een taak die van zichzelf al

⁴ Uit de resultaten van de controlegroep bij de AJT bleek dat ‘the ex-wife’ acceptabel was (zie §4.2.1). In de elicitation task vulde de hele controlegroep echter wel het possessief in, aangezien dat meer voor de hand lag. Dit item is daarom ongewijzigd gebleven.

expliciet is. De participant kon nu hoogstens doorhebben dat het om determinatoren ging⁵, maar die categorie is breed genoeg zodat de focus niet op specificiteit, definietheid of possessiviteit komt te liggen.

5. In a teacher's office

Teacher: Here is your test, Tim. Were you happy with the result?

Tim: Not really... I studied very hard, so I thought I would get a better grade than a C+.

Teacher: Don't worry, you did well. Very ___ (*few*) students got higher than a B, so a C+ is not that bad.

Andere mogelijke determinatoren waren bijvoorbeeld 'many', 'all', 'this'/'that', 'which', etcetera.

3.4 Opzet acceptability judgment task

Voor de AJT werden testitems van hetzelfde type gebruikt als bij de elicitation task; het enige verschil was dat er nu geen open plek was in de dialoog. Nu stond er ofwel de correcte determinator (dus een possessief of het indefiniete lidwoord 'a') ofwel het incorrecte 'the'. Er waren zes items per contexttype. Het aantal correcte items was gelijk aan het aantal incorrecte items binnen een contexttype. Ook bij deze taak was het aantal fillers gelijk aan het aantal testitems.

⁵ Aan het eind van mijn enquête heb ik de vraag gesteld of de participant een idee had waar het experiment over ging. Hieruit bleek inderdaad dat zij dachten dat het over hun kennis van Engelse lidwoorden ging. Ook waren er een aantal die alleen 'Engelse grammatica' antwoorden of zelfs geen idee hadden.

4. Resultaten

Het experiment kijkt naar twee factoren, namelijk specificiteit en possessiviteit. Er waren ook twee contexttypes, corresponderend met deze factoren, waarbij invloed van de andere factor was uitgesloten. In deze sectie geef ik per taak eerst een overzicht van de groepsresultaten per contexttype en item, vervolgens van de individuele resultaten. De nummering van items komt overeen met die in Appendix A, dus daarnaar verwijs ik voor een lijst met alle items. De items met opvallende resultaten zal ik hier noemen en in het discussiegedeelte bespreken.

4.1 Elicitation task

4.1.1 Groepsresultaten per context en item

Allereerst, de resultaten van de controlegroep ($n = 5$) waren zoals verwacht. Bij alle possessieve items vulden zij het beoogde possessief in. Bij de specifieke indefiniete items kwamen zowel ‘a’ als ‘this’ en een enkele ‘one’ voor. Opvallend was dat de Australiërs vaker kozen voor ‘this’ dan de Amerikanen en de Canadees. Ik heb nagevraagd aan een moedertaalspreker of het gebruik van ‘one’ in dergelijke contexten equivalent is aan het gebruik van ‘a’ en mij werd verteld van wel: ‘one’ is zeker niet minder correct, ‘a’ is alleen gebruikelijker. Dit antwoord heb ik bij de testgroep dan ook als correct antwoord gerekend.

In tabel 1 zijn de percentages correcte antwoorden van de testgroep weergegeven per context. Het aantal participanten was zeventien.

Tabel 1 % correct per context

possessief	89%
[+specifiek, -definit]	87%

De percentages in tabel 1 zijn echter niet erg representatief, aangezien in beide contexten het percentage van één item sterk afweek van de rest. Hiervoor kijk ik nu naar de resultaten per item.

Tabel 2 % correct context possessief

A1. ‘best friend’	100%
A2. ‘own car’	100%
A3. ‘oldest sister’	94%
A4. ‘biggest fear’	59%
A5. ‘ex-boyfriend’	94%

Een percentage van 100% betekent hier dat men in alle gevallen het beoogde lidwoord, namelijk een possessief, heeft ingevuld. In het geval van bijvoorbeeld item A3 ‘oldest sister’ (zie Appendix A voor items) laat de tabel zien dat er in 6% van de gevallen een ander lidwoord dan het possessief is ingevuld. Voor deze context was dit

andere lidwoord consequent ‘the’. Slechts één keer week het antwoord af; een participant vulde toen “actually” in:

A5. [...] Liz: I didn’t sleep well. *Actually* ex-boyfriend suddenly called in the middle of the night, saying he wanted to see me.

Dit was het enige geval waarbij er weglating van het lidwoord plaatsvond.

Zeer opvallend in tabel 2 is de lage score van item A4, ‘biggest fear’. In de discussie volgt een analyse hiervan.

Onderstaande tabel geeft een overzicht van de resultaten voor de specifieke indefiniete context.

Tabel 3 % correct context [+sp, -def]

B1. ‘friend of hers’	94%
B2. ‘colleague of mine’	100%
B3. ‘book of his’	88%
B4. ‘necklace of my mother’s’	88%
B5. ‘silver bracelet of mine’	65%

Ook hier geeft het percentage aan in hoeveel van de gevallen de participanten het beoogde lidwoord hebben ingevuld, namelijk het indefiniet lidwoord ‘a’. In bijna alle overige gevallen vulde men ‘the’ in. Eén participant gebruikte ‘that’ bij B3 ‘book of his’ en een ander vulde ‘some’ in bij B2 ‘colleague of mine’.

In tabel 3 is er bij B5 ‘silver bracelet of mine’ opvallend lager gescoord dan bij de rest. Ook hier kom ik in de discussie op terug.

In tabel 4 en 5 staat de verdeling van de scores over de participanten weergegeven. Eén participant wijkt in de possessieve context vrij sterk af met 40%. Verder kan men zien dat er in de possessieve contexten iets hoger gescoord wordt over het algemeen, zoals ook uit de tabellen per context bleek. Het merendeel scoorde in minstens één van de contexten 100%, waarvan zes in beide contexten.

Tabel 4 Frequentie scores context possessief

% correct context possessief	# participanten
100	10
80	6
60	0
40	1

Tabel 5 Frequentie scores context [+sp, -def]

% correct context [+sp, -def]	# participanten
100	10
80	3
60	4
40	0

Fillers

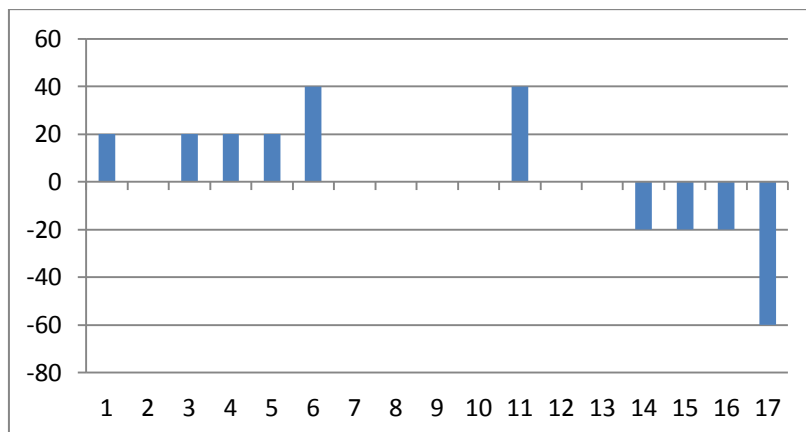
In 80% van de gevallen vulden de participanten ofwel de beoogde determinator in ofwel een grammaticaal alternatief (ook altijd een determinator). Er is geen directe correlatie gevonden tussen de prestatie bij de fillers en die bij één van de twee contexten.

4.1.2 *Individuele resultaten*

In grafiek 6 staan de verschillen tussen de contexten per individu weergegeven. De y-as toont het verschil (score possessief)-(score [+sp, -def]); een positief getal geeft dus aan dat de participant lager heeft gescoord in de specifieke indefiniete context.

Bijna alle participanten ($n = 14$) presteerden in beide contexten ongeveer gelijk (een verschil van 20 procentpunten of minder). Van de rest scoorden er twee bij de specifieke indefiniete items lager dan bij de possessieve; één participant (degene met de score van 40%) scoorde juist veel lager bij de possessieve items.

Tabel 6 Verschil in procentpunten tussen contexten per participant

4.1.3 *Samenvatting*

Samenvattend kan men zeggen dat er bij de meeste possessieve items net iets hoger gescoord werd dan bij de [+sp, -def] items, wat wil zeggen dat de participanten bij de [+sp, -def] contexten net wat meer fouten hebben gemaakt. De resultaten vormen echter geen eenduidig beeld; er zijn geen sterke contrasten aanwezig. Er kan dus weinig gezegd worden over een mogelijk verschil tussen de twee contexten. Bovendien blijkt dat de participanten over het algemeen zeer weinig fouten maken.

4.2 *Acceptability judgment task*

4.2.1 *Groepsresultaten per context en item*

De controlegroep gaf overal het beoogde antwoord, op één uitzondering na. Item D3 zag er nog anders uit op het moment dat de controlegroep de taak deed. Het bevatte toen de DP ‘the ex-wife’, wat door beide Amerikanen en de Canadees werd goedgekeurd. Meerdere Amerikanen hebben vervolgens bevestigd dat dit type gebruik van

‘the’ in combinatie met ‘ex-’, wellicht in wat informeler Engels, als correct beschouwd wordt met een negatieve, spottende dan wel humoristische connotatie. Dit item heb ik daarom voor de zekerheid gewijzigd naar het huidige item D3.

Tabel 7 % correct per context

possessief	90%
[+specifiek, -definit]	60%* (66%)

*N.B. Eén item (E3) bleek helaas pas achteraf foutief. Dit was een item met een correcte determinator, die dus als beoogd antwoord ‘correct’ had, maar vanwege de fout elders in de dialoog vaak is afgekeurd (zie ook tabel 8). De score bij weglating van dit item staat er tussen haakjes achter. Het probleem van het item zit in het volgende fragment:

E3. [...] Professor: The Aymara tribe? Hm, have you heard of Dr. Kunis before? He wrote a lot about Native American religions and I believe *a* paper of hers is exactly about this Aymara tribe you’re talking about.

Hoewel er in de taak specifiek gevraagd werd naar de grammaticaliteit van het lidwoord dat tussen haakjes stond, kan het zijn dat participanten ‘incorrect’ hebben geantwoord vanwege de fout in dezelfde zin. Een andere reden kan zijn dat zij ‘paper’ alleen als ontelbaar nomen kennen.

In tegenstelling tot bij de elicitation task is er bij deze taak (tabel 7) wel een merkbaar verschil aanwezig tussen de contexttypes. In de specifieke, indefiniëte context maakt men meer fouten. Het is ook van belang om te zien of deze fouten het afkeuren van correcte items of het goedkeuren van incorrecte items betreft. Zie hiervoor tabel 8, waarvoor de antwoorden per item bekeken zijn. G en U staan voor respectievelijk ‘grammatical’ en ‘ungrammatical’.

Tabel 8 % correct context possessief

D1. (U) ‘ <i>the</i> favorite animals’	94%
D2. (U) ‘ <i>the</i> own pens’	94%
D3. (U) ‘ <i>the</i> best friend Rob’	82%
D4. (G) ‘ <i>her</i> youngest brother’	82%
D5. (G) ‘ <i>my</i> personal favorite’	88%
D6. (G) ‘ <i>my</i> native language’	100%

Tabel 9 % correct context [+sp, -def]

E1. (G) ‘ <i>a</i> student of mine’	94%
E2. (G) ‘ <i>a</i> jacket of my sister’s’	71%
E3. (G) ‘ <i>a</i> paper of hers’*	29% (-)
E4. (U) ‘ <i>the</i> colleague of his’	71%
E5. (U) ‘ <i>the</i> professor of mine’	47%
E6. (U) ‘ <i>the</i> scarf of mine’	47%

De percentages geven de hoeveelheid gevallen aan waarin participanten het beoogde oordeel hebben gegeven; dit kan ‘correct’ of ‘incorrect’ zijn afhankelijk van de grammaticaliteit van het item. Bij D1 heeft bijvoorbeeld 94% ‘incorrect’ geantwoord en bij D4 82% juist ‘correct’.

De scores van de possessieve context liggen vrij dicht bij elkaar. Interessant bij de specifieke indefiniëte items is het gegeven dat meer dan de helft van de participanten de ongrammaticale items E5 en E6 goedkeurt. Dit vormt samen met de resultaten uit tabel 3 een contrast tussen productie en begrip.

In tabel 10 en 11 staat weer hoe vaak een bepaalde score behaald is. Wat hier opvalt, is dat bij de possessieve context het overgrote deel tussen 83%-100% scoort, terwijl meer dan de helft ($n = 10$) 60% of minder goed had bij de specifieke indefiniëte context. N.B. Bij het berekenen van de scores per participant voor tabel 11 heb ik het defecte item E3 weggelaten.

Tabel 10 Frequentie scores context possessief

% correct context possessief	# participanten
100	10
83	5
67	1
50	1

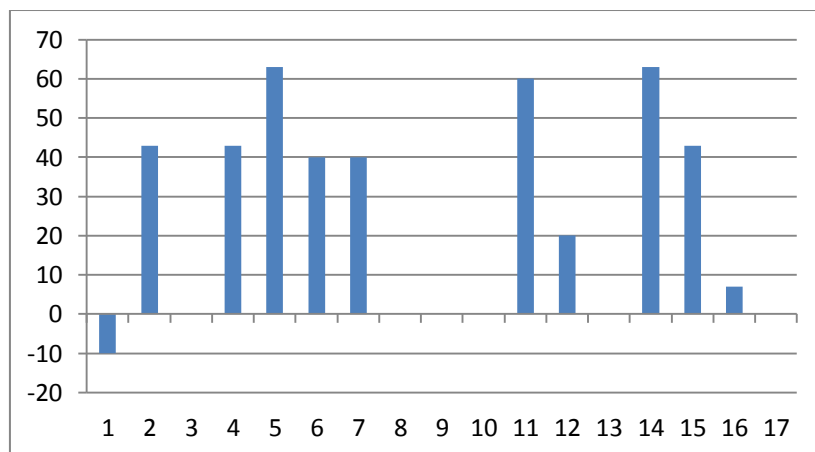
Tabel 11 Frequentie scores context [+sp, -def]

% correct context [+sp, -def]	# participanten
100	6
80	1
60	4
40	4
20	2

4.2.2 *Individuele resultaten*

Er waren oorspronkelijk zes items per context in de acceptability judgment task, maar in de [+sp, -def] context laat ik het defecte item E3 weg. In grafiek 12 staan wederom de verschillen tussen de twee contexten per participant.

Tabel 12 Verschil in procentpunten tussen contexten per participant

Er bestaat een duidelijke trend waarbij er beter gescoord wordt in de possessieve context of gelijk in de twee contexten. Slechts één participant deed het iets beter in de specifieke indefiniëte context.

Fillers

Bij de fillers in de begripstaak scoorde men gemiddeld 89%. Ook hier is geen direct verband gevonden met de scores in de twee contexten.

4.2.3 Samenvatting

De acceptability judgment task lijkt een duidelijker beeld te schetsen van de verhouding tussen de twee contexten dan de elicitation task. Men doet het een stuk beter bij de possessieve dan bij de [+sp, -def] items, wat zowel in de groepsresultaten als in de individuele resultaten naar voren komt. De scores van de [+sp, -def] context liggen vrij breed verspreid, dus hier zal ik naar gaan kijken in de volgende sectie, de discussie.

5. Discussie

Allereerst moet erop gewezen worden dat het om een kleinschalige pilotstudie gaat, waarin ik bovendien geen gebruik heb gemaakt van statistische analyses. De volgende generalisaties baseer ik dus op een zeer beperkte hoeveelheid data.

Het algemene beeld dat voortkomt uit de resultaten is dat de T2-leerders meer fouten maken, i.e. ‘the’ onjuist gebruiken, in de specifieke indefiniete context. In dit experiment kwam dit echter veel meer naar voren in de acceptability judgment task dan in de elicitation task, wat zou kunnen suggereren dat het effect van specificiteit bij het begrip sterker is dan bij de productie. Er kan bij de specifieke indefiniete contexten in de begripstaak ook invloed zijn geweest van expliciete strategieën waarbij men uniekheid koppelt aan definitie.

Het feit dat de participanten in de elicitation task zeer weinig fouten maakten in de specifieke indefiniete context is zeer opmerkelijk, aangezien IKW (2004) de fout daar wel in een significante hoeveelheid aantroffen. Het enige relevante verschil tussen mijn taak en IKW (2004)’s taak zit in de vorm van de DP. Wederom kan een onderscheid op basis van uniekheid hier een rol gespeeld hebben.

Bij de possessieve items is er over het algemeen zeer hoog gescoord. Eén item viel op door zijn lage score: ‘biggest fear’ (A4). In §5.3 analyseer ik dit item en de verschillende mogelijke verklaringen voor de hoge scores in dit type context.

5.1 De rol van specificiteit in begrip vs. productie

Wanneer participanten zelf een willekeurige determinator in mochten vullen bij een specifieke indefiniete DP, kozen ze vaak voor het juiste ‘a’. Stond er echter al ‘the’, dan wezen zij dit in minder dan de helft van de gevallen af, ook in verhouding tot de possessieve items. Vergelijk:

Tabel 13 AJT: % correct context possessief

D1. (U) ‘the favorite animals’	94%
D2. (U) ‘the own pens’	94%
D3. (U) ‘the best friend Rob’	82%

Tabel 14 AJT: % correct context [+sp, -def]

E4. (U) ‘the colleague of his’	71%
E5. (U) ‘the professor of mine’	47%
E6. (U) ‘the scarf of mine’	47%

In de elicitation task lagen de percentages van correcte antwoorden (‘a’) op 88% en hoger, op één item na (B5 met 65%). Deze resultaten suggereren dat T2-leerders ‘the’ vaker accepteren als specificiteitsmarkeerder dan dat zij dit zelf actief zo gebruiken. Het feit dat ze het gebruik van ‘the’ hier goedkeuren zou ook nog andere redenen kunnen hebben (zie eerstvolgende subparagraaf). In dit experiment is bijvoorbeeld alleen gekeken naar de [+specifiek, -definiët] context. Een nader onderzoek waarin begrip en productie op dit gebied systematisch wordt vergeleken zou daarom interessant en zinvol zijn.

Het item waar in de productietaak meer fouten werden gemaakt, was B5 ‘silver bracelet of mine’. Het is opvallend dat dit het enige [+sp, -def] item in mijn experiment is waar een adjectief voor de NP staat. Het volledige item zag er zo uit:

B5. Phone conversation

- Jeweler: Hello, this is Robertson's Jewelry. What can I do for you?
Client: Hello, I heard that you also buy back people's old jewelry.
Jeweler: That is correct.
Client: In that case, I would like to sell you ___ silver bracelet of mine. It is one of my most valuable bracelets – it has been in my family for 100 years!⁶

Twee interpretaties kan men bij dit dialoog hebben: 1) de klant heeft meerdere armbanden, maar deze armband is de enige zilveren, of 2) de klant heeft meerdere zilveren armbanden. Zonder het adjectief zou deze ambiguïteit niet bestaan. In het geval van interpretatie (1) is de zilveren armband uniek. Deze eigenschap heeft in principe geen invloed op de specificiteit van de DP, maar zorgt er wel voor dat de semantiek van de DP een beetje gaat lijken op die van een definiëte DP. Alleen uniekheid maakt een DP natuurlijk niet definiëte, want die moet ook voldoen aan de eis dat de toehoorder bekend is met het object. Toch kan een benadering van definiëtheid er wellicht voor zorgen dat de leerder naar het definiëte lidwoord neigt.

Behalve uniekheid zie ik momenteel geen bepaald semantisch kenmerk die dit item van de rest onderscheidt. Ionin et al. hebben overigens niets over adjectieven en hun effect in dergelijke contexten gezegd. Ik ben er niet van op de hoogte of er in andere literatuur onderzoek naar gedaan is.

5.1.1 *Expliciete strategieën in de begripstaak*

In de vorige paragraaf heb ik de lage scores van E5 en E6 verklaard door aan te nemen dat de participanten 'the' hier als specificiteitsmarkeerder accepteren, wat in lijn zou zijn met de hypothese van IKW (2004). Een alternatieve analyse van de data van de begripstaak (herhaald in tabel 15) is dat de participanten gebruik hebben gemaakt van expliciete strategieën.

Tabel 15 AJT: % correct context [+sp, -def]

E1. (G) 'a student of mine'	94%
E2. (G) 'a jacket of my sister's'	71%
E3. (G) 'a paper of hers'*	29% (-)
E4. (U) 'the colleague of his'	71%
E5. (U) 'the professor of mine'	47%
E6. (U) 'the scarf of mine'	47%

Men moet er namelijk rekening mee houden dat het gaat om een expliciete taak met oordelen over grammaticaliteit. In een acceptability judgment task bestaat altijd een neiging tot goedkeuring; de participant is steeds in de eerste plaats op zoek naar een reden om iets goed te kunnen keuren. Wanneer de participant hierover nadenkt, gaat de expliciete kennis een rol spelen. Ook hier lijkt uniekheid geen irrelevante eigenschap. Het is

⁶ Aangepaste versie van een testitem van Ionin et al. (2004), p. 66.

namelijk mogelijk dat de participant onterecht de aanwezigheid van uniekheid, één van de kenmerken van definitieheid, als rechtvaardiging ziet voor het gebruik van een definitief lidwoord. Een expliciete regel die hij toepast, kan bijvoorbeeld zijn: wanneer de DP niet uniek is, gebruik je een indefinitief lidwoord. Deze regel kan echter leiden tot de onjuiste tegengestelde aanname: wanneer de DP uniek is, gebruik je een definitief lidwoord⁷.

Deze expliciete strategie voorspelt dat de participanten ook bij DP's die een unieke interpretatie kunnen hebben, het definitief lidwoord kunnen maar niet hoeven te gebruiken, afhankelijk van of zij er die unieke interpretatie aan geven. De resultaten lijken overeen te komen met deze voorspelling. Ten eerste zou het belang van uniekheid de scores van E5 en E6 verklaren. Ter illustratie staan beide volledige items hier weergegeven.

E5. At a university

Eric: Do you want to play tennis tomorrow? Or on Thursday?
Toby: I can't, I have to study. How come you're so free this week?
Eric: Oh, too bad. Well, *the* professor of mine is away for the whole week, so his classes have been cancelled. I'm actually a bit sad about that, as he is the only professor I like.

E6. In a "Lost and Found"

Clerk: Can I help you? Are you looking for something you lost?
Customer: Yes... I realize you have a lot of things here, but maybe you have what I need. You see, I am looking for *the* scarf of mine. It's green and made of silk.⁸

In (E5) kan de 'professor' als de enige professor worden opgevat van de week. Misschien heeft Eric die week alleen colleges van die ene professor. De toevoeging van de laatste zin geeft alleen aan dat hij over het algemeen meerdere professoren heeft, maar zegt in principe niets over de situatie van die specifieke week. In (E6) kan de 'scarf' de enige sjaal zijn die de klant bezit. Item E4 'colleague of his' kan moeilijker als uniek geïnterpreteerd worden. De context is:

E4. [...] "I am sorry, but he is currently having lunch with *the* colleague of his. After that he has another meeting with colleagues, I believe until four o'clock. [...]"

Het is überhaupt onwaarschijnlijk dat iemand maar één collega heeft. De tweede zin maakt nog eens expliciet dat dat niet het geval is.

Ook de grammaticale items E1 en E2 laten gedrag van de participanten zien dat aansluit bij de verwachtingen. Voor 'student of mine' (E1) geldt ook dat 'student' waarschijnlijk niet uniek is, omdat men meestal meerdere studenten heeft. Slechts 6% keurde dit item af. De context van E2 zag er als volgt uit:

⁷ Cf. Ionin et al 2009, p. 355: "The explicit strategy of "use *the* with a particular referent", on the other hand, has a reverse side to it, namely "use *a* when there isn't a particular referent" – i.e., when the lack of ESK [explicit speaker knowledge] makes clear that the speaker has no particular referent in mind."

⁸ Aangepaste versie van een testitem van Ionin et al. (2004), p. 66.

E2. [...] Don't worry, I can give you *a* jacket of my sister's. She has so many, she won't even notice. [...]

Hier wordt weer expliciet vermeld dat er sprake is van vele jassen. De 'jacket' is niet uniek, dus de meerderheid keurt het gebruik van de indefiniët goed. Ook kan het een rol gespeeld hebben dat het hier gaat om 'a jacket of my sister's'. In tegenstelling tot bijvoorbeeld 'a scarf of mine', waarvan de spreker met zekerheid weet of deze de enige sjaal is die hij/zij bezit, weet de spreker in E2 dat niet noodzakelijk van haar zus. Dit feit maakt het lastiger om hier een unieke interpretatie aan te geven.

5.2 De rol van uniekheid in [+sp, -def] contexten: associatie met definietheid

De resultaten van de elicitation task staan in contrast met die van de forced-choice elicitation task van IKW (2004), wat zeer verrassend is. In mijn experiment vulden de participanten in gemiddeld 87% van de gevallen het correcte antwoord in, namelijk het indefiniëte lidwoord 'a'. Bij één item (de hierboven besproken 'silver bracelet of mine') werd echter een stuk lager gescoord. Het gemiddelde van de overige vier items was 93%. In IKW's experiment was dit percentage bij de T1-Koreaans groep 77% en bij de T1-Russisch groep zelfs 54% (IKW 2004, p. 30). Belangrijk is ook dat specificiteit en definietheid in hun experiment een significant effect hadden. In mijn elicitation task lijkt dat niet zo te zijn: bij de possessieve context lag het gemiddelde van vier items (het sterk afwijkende item A4 'biggest fear' niet meegerekend) op 97%, waarschijnlijk geen significant verschil met de 93% van de [+sp, -def] contexten. Bij de fillers werd er 80% gescoord. Uit deze resultaten blijkt niet dat de participanten extra moeite hebben met specifieke indefiniëte DP's.

Dit contrast is opmerkelijk, omdat mijn experiment op een paar factoren na hetzelfde is als dat van IKW. Mijn experiment verschilt van die van IKW in de volgende opzichten: 1) participanten, 2) geen forced-choice, en 3) uitsluiting van de possessieve interpretatie. Het niveau van mijn participanten kan hoger gelegen hebben dan dat van IKW's participanten, maar dat lijkt onwaarschijnlijk. De meeste participanten van IKW hebben minstens een jaar in de VS gewoond, een enkele zelfs bijna 10,5 jaar. Mijn participanten zijn bijna allemaal studenten of net afgestudeerden, van wie slechts drie personen een jaar of langer in een Engelstalig land hebben verbleven. De tweede factor is de vorm van de taak: ik gaf de participanten vrije keus, terwijl IKW drie opties gaven. Ook dit verschil kan geen effect gehad hebben op het resultaat, aangezien mijn participanten in bijna alle gevallen 'a' of 'the' invulden. Slechts tweemaal werd ervan afgeweken met de antwoorden 'that' en 'some'. Sterker nog, het ontbreken van vaste opties kan er juist voor gezorgd hebben dat de participanten meer met impliciete kennis werkten dan bij een forced-choice elicitation task.

Het lijkt er dus op dat het uitsluiten van een possessieve lezing invloed heeft gehad op de lidwoordkeuze. Wat die invloed precies is, is voor nu niet met zekerheid vast te stellen. Met frequentie kan het niet te maken hebben: het BNC geeft 1500 resultaten voor "a x of mine/yours/his/etc." en 6800 voor "the x of mine/yours/his/etc." Een meer plausibele verklaring is weer de invloed van uniekheid. Bij een vergelijking tussen mijn [+sp, -def] items en die van IKW valt op dat bij IKW de mogelijke possessieve lezingen allemaal alleen over de spreker zelf kunnen gaan (e.g. 'my green scarf', 'my colleague'), terwijl ik ook een aantal items heb met 'of his' of 'of my sister's'. 'My'/'of mine' verschilt van 'his'/'of his' (en alle andere personen) qua uniekheid, omdat de spreker altijd van zichzelf weet of het object/individu uniek is. De spreker weet hoeveel

sjaals of collega's hij heeft. Wanneer echter iemand anders de 'bezitter' is, heeft de spreker niet per se kennis over de hoeveelheid van het 'bezit'. Het is dus gemakkelijker om een unieke interpretatie te geven aan een DP wanneer het gaat om het eigen bezit van de spreker. Zoals in §5.1 besproken, leidt een expliciete strategie op basis van uniekheid mogelijk tot overmatig gebruik van 'the'. Deze claim voorspelt dat men in principe bij bezit van de spreker, met een hoger gehalte van uniekheid, meer fouten maakt door 'the' te gebruiken. De resultaten in mijn productietaak komen grotendeels overeen met deze voorspelling, behalve het item B2, 'colleague of mine', waar geen fouten werden gemaakt.

Tabel 16 ET: % correct context [+sp,-def]

B1. 'friend of hers'	94%
B2. 'colleague of mine'	100%
B3. 'book of his'	88%
B4. 'necklace of my mother's'	88%
B5. 'silver bracelet of mine'	65%

Deze afwijking kan echter eenvoudig verklaard worden door pragmatiek: op basis van zijn kennis van de echte wereld zou de participant kunnen weten dat men zelden slechts één collega heeft en dat deze DP daarom niet uniek is. Deze algemene kennis is voldoende om die conclusie te trekken, dus wordt het minder relevant van wie die collega is.

Kortom, een associatie van uniekheid met definietheid zorgt voor overmatig gebruik van het definiete lidwoord 'the'. Omdat IKW alleen maar items had waar 'my' en geen ander possessief een optie was, zou het niet vreemd zijn als participanten daarom in hun experiment vaker 'the' gebruikten dan in mijn experiment, waar een unieke lezing niet altijd voor de hand lag.

5.3 De rol van frequentie en statistisch leren in possessieve contexten

Op het eerste gezicht lijkt possessiviteit geen effect te hebben gehad op de lidwoordkeuze van de participanten. Dit is een mogelijke conclusie. Ze presteren immers haast foutloos in beide taken, het item 'biggest fear' (A4) uitgezonderd, waar ik later op terugkom. Het feit dat zij weten dat er een possessief bij hoort, kan bij deze items in het bijzonder echter ook andere redenen hebben, zoals de hoge mate waarin deze items in combinatie met een possessief voorkomen.

Er is namelijk een belangrijk verschil tussen de possessieve contexten en de specifieke indefiniete, niet-possessieve contexten in dit experiment. Om uit te sluiten dat er een ander lidwoord ingevuld kan worden, beperkte ik het aantal soorten DP's dat gebruikt kon worden. Dit geldt voor beide contexten. Voor de [+sp, -def] contexten zette ik er bijvoorbeeld een possessieve 'of'-bepaling achter. In de possessieve contexten was er echter een grotere concessie noodzakelijk. De keuze werd beperkt tot een aantal nomina en adjectieven die lexicaal een possessieve betekenis bevatten. Het essentiële verschil hier is dat specificiteit en definietheid beiden puur semantische eigenschappen zijn, terwijl possessiviteit ook lexicale inhoud heeft. Bijna elke willekeurige NP kan specifiek of definitief gemaakt worden met behulp van de context. Echter, om het gebruik van een possessief af te

dwingen bij een NP, moet die NP wel lexicaal iets ‘relationeels’ (zoals Löbner (2011) de term bedoelde) behelzen; i.e. de NP moet sterk impliceren dat deze een relatie heeft met iets of iemand anders. De NP’s die ik heb gebruikt, hebben inderdaad allemaal deze eigenschap, op ‘biggest fear’ na.

- 1) nomina: (boy)friend, brother, sister, favorite (in combinatie met ‘personal’)
- 2) adjectieven: favorite, own, native (in combinatie met ‘language’)

De opsomming in (1) bestaat uit typische relationele nomina, onder andere verwantschapstermen. Eerder heb ik aangetoond dat deze in het Engels een possessief nodig hebben om de possessieve betekenis uit te drukken (zie §3.3.1). Het nomen ‘favorite’ vormt een uitzondering, maar door er ‘personal’ voor te zetten wordt de algemene lezing onmogelijk. Ook de drie adjectieven impliceren een relatie met een of meerdere personen. Een snelle blik in het British National Corpus laat zien dat ‘favo(u)rite’ vaak ofwel met een ‘of (someone)’ nabepaling voorkomt, of in algemene, onpersoonlijke zin zoals “The favourite date for the poll is March 25” en “Year after year, this is constantly the favourite dessert when eating out.” Voor ‘native language’ geldt het laatstgenoemde verhaal ook: resultaten zijn van het type “[...] one of the native languages of Borneo” en “Interference from the native language is probably one of the most noticeable aspects [...]”. De combinatie ‘the own’ wordt slechts twaalf keer gevonden, in vergelijking met circa 61.000 voorkomens van een possessief + ‘own’.

Wat ik hiermee wil laten zien, is dat deze gekozen lexicale items in zeer hoge frequentie voorkomen met een possessief. Als de T2-leerders een vorm van statistisch leren toepassen, is het dus niet meer dan logisch dat zij hier bijna automatisch een possessief invullen. Het is mogelijk dat deze ‘strategie’ sterker is dan hun impliciete taalkennis. Als dat zo is, weten we dus nog steeds niet of possessiviteit in die impliciete kennis een rol speelt bij het gebruik van definiëten.

Tot slot, het geval ‘biggest fear’. Hier heb ik me bij het maken van de items waarschijnlijk te erg laten leiden door intuïtie. ‘Fear’ op zich heeft namelijk niets intrinsieks wat possessiviteit impliceert. Data uit het BNC illustreren dit: ‘the fear’ geeft 1001 resultaten, ‘[poss.] + fear’ 405. Bij ‘(someone’s) biggest fear’ is er misschien sprake van een (quasi-)collocatie in plaats van een intern geïmpliceerde possessieve lezing, waardoor ‘the biggest fear’ mij in deze niet-onpersoonlijke context fout in de oren klonk. De afwezigheid van zo’n implicatuur kan de reden zijn dat de participanten hier relatief veel fouten maakten. Zij geven de DP simpelweg geen possessieve lezing, dus gebruiken ze ook geen possessief. Er zit echter ook nog een andere kant aan het verhaal: omdat die implicatuur er niet is, is de frequentie van ‘[poss.] + biggest fear’ relatief niet enorm veel hoger dan die van ‘the biggest fear’. Die zijn respectievelijk zeven en vijf. Ik neem ‘biggest’ mee in deze vergelijking, omdat de combinatie zich collocatie-achtig gedraagt en de toevoeging van ‘biggest’ dus het gebruik met een possessief verhoogt. Vergelijk de frequentieverhouding 7/5 met die van bijvoorbeeld ‘brother’: 4011/215. Doordat T2-leerder theoretisch gezien ‘[poss.] + biggest fear’ niet veel vaker tegenkomen dan ‘the biggest fear’ (in tegenstelling tot e.g. ‘[poss.] + brother’ versus ‘the brother’), zorgt een statistische manier van leren er niet voor dat zij voor een possessief kiezen. Deze expliciete strategie kan men bij alleen dit item dus wegstrepen als reden voor het gebruik van een possessief. Volgens deze redenering is ‘biggest fear’ juist het representatieve item om naar te kijken, omdat het het enige item is waarbij de participanten niet statistisch worden gedwongen een possessief in te vullen, maar waarbij het slechts dankzij de context een possessieve lezing krijgt. In dit geval

ziet men dat net iets meer dan de helft hier voor het definitief lidwoord kiest, wat invloed van possessiviteit op het lidwoordgebruik suggereert.

6. Conclusie

In dit onderzoek heb ik de specificiteitshypothese van IKW (2004) en de possessiviteitshypothese van Le Bruyn (2012) onafhankelijk van elkaar getest. Ik verwachtte dat T2-leerders bij hun lidwoordgebruik beïnvloed zouden worden door zowel specificiteit als possessiviteit. Hiervoor heb ik sprekers van T1-Mandarijn een elicitation task en een acceptability judgment task laten uitvoeren.

Uit de experimenten is naar voren gekomen dat T2-leerders meer fouten maken in de specifieke indefiniete context dan in de possessieve. Echter, dit verschil was niet zo zeer te observeren in de elicitation task, maar wel duidelijk in de acceptability judgment task. In beide taken lijkt er een verband te zijn tussen definietheid en uniekheid. Het is mogelijk dat de participanten in de expliciete begripstaak gebruik hebben gemaakt van expliciete strategieën waarbij ze uniekheid associëren met definietheid. Opvallend in de productietaak is het ontbreken van duidelijke specificiteitseffecten, die bij IKW (2004) wel in significante hoeveelheid aanwezig waren. Omdat het enige relevante verschil tussen IKW's taak en mijn taak in de vorm van de testitems zit, suggereer ik dat ook hier de uniekheid van DP's een rol gespeeld heeft. Bij IKW's items lag een unieke interpretatie van de DP namelijk meer voor de hand dan bij mijn items, wat kan verklaren dat men bij IKW vaker 'the' gebruikte. Deze data laten zien dat de T2-leerders vooral fouten maakten wanneer een unieke lezing aannemelijk was en anders niet. Ze suggereren dat uniekheid een grotere rol speelt dan specificiteit.

Van de possessieve items gaven beide taken het algemene beeld dat de T2-leerders er zeer weinig fouten maakten. Dit kan echter ook het resultaat zijn van statistisch leren, een bijkomend effect van de hoge frequentie waarin bepaalde possessieven in combinatie met bepaalde possessieve items voorkomen. De hoge prestatie van participanten in de possessieve context kan minstens twee verklaringen hebben: 1) possessiviteit oefent geen invloed uit op de lidwoordkeuze, en 2) de T2-leerders passen een statistische leer methode toe, waardoor ze vaak voorkomende combinaties opslaan en zelf gebruiken. In dit laatste geval blijft het de vraag of possessiviteit een relevante factor is, aangezien slechts bij één item een statistische leer methode niet mogelijk was. Dit enkele item is onvoldoende om generaliserende uitspraken te doen over de invloed van possessiviteit.

Dit onderzoek is niet in staat een eenduidig antwoord te geven over de rol van specificiteit noch die van possessiviteit. Het heeft echter wel nieuwe inzichten over de exacte invloed van specificiteit opgeleverd; ik heb hier uniekheid opgemerkt als een mogelijke bijkomende factor. Over de associatie van uniekheid met definietheid kan in de toekomst nader onderzoek gedaan worden. Indien uniekheid inderdaad een rol speelt bij de lidwoordkeuze, heeft dat gevolgen voor IKW's specificiteitshypothese en het Article Choice Parameter.

Ook heb ik met deze studie een eerste blik geworpen op de rol van possessiviteit en hierbij meteen de gevolgen ondervonden van gebrekkige items. Om het frequentie-effect uit te sluiten is er meer onderzoek nodig, waarbij er gekeken wordt naar DP's die geen inherente possessiviteit bezitten en niet bijna stevast met een possessief voorkomen. Echter moet tegelijkertijd de mogelijkheid uitgesloten worden dat de participant gewoonweg de possessieve lezing niet heeft, dus deze moet afgedwongen worden door de context.

7. Dankwoord

Allereerst wil ik mijn scriptiebegeleider Bert Le Bruyn bedanken voor al zijn ideeën, kritiek en hulp, wanneer ik er maar om vroeg, van begin tot einde. Ik had me geen betere begeleider kunnen wensen. Verder wil ik natuurlijk alle participanten bedanken die aan mijn experiment hebben meegewerkt; zonder hen was het onderzoek niet tot stand gekomen. Ten slotte ben ik al mijn familie, vrienden en kennissen die mij ofwel mentaal gesteund hebben ofwel meegedacht hebben over allerlei theoretische en praktische punten ontzettend dankbaar. In het bijzonder nog een bedankje aan Brecht, die ondanks haar eigen drukte mijn scriptie zorgvuldig heeft willen lezen en nakijken.

8. Literatuur

- Chomsky, N., & Lasnik, H. (1993). The theory of principles and parameters. *Syntax: An international handbook of contemporary research*, 1, 506-569.
- Ionin, T. (2003). *Article semantics in second language acquisition* (Doctoral dissertation, Massachusetts Institute of Technology).
Ionin, T., Ko, H., & Wexler, K. (2003). Specificity as a grammatical notion: Evidence from L2-English article use. In *WCCFL 22 Proceedings* (pp. 245-258).
- Ionin, T., Ko, H., & Wexler, K. (2004). Article semantics in L2 acquisition: The role of specificity. *Language Acquisition*, 12(1), 3-69.
- Ionin, T., Zubizarreta, M. L., & Maldonado, S. B. (2008). Sources of linguistic knowledge in the second language acquisition of English articles. *Lingua*, 118(4), 554-576.
- Ionin, T., Zubizarreta, M. L., & Philippov, V. (2009). Acquisition of article semantics by child and adult L2-English learners. *Bilingualism: Language and Cognition*, 12(03), 337-361.
- Ko, H., Ionin, T., & Wexler, K. (2010). The role of presuppositionality in the second language acquisition of English articles. *Linguistic inquiry*, 41(2), 213-254.
- Le Bruyn (2012). The semantics and acquisition of referentiality. Ms. Universiteit Utrecht.
- Mayo, M. D. P. G., & Hawkins, R. D. (2009). *Second language acquisition of articles: Empirical findings and theoretical implications* (Vol. 49). John Benjamins Publishing Company.
 - Kim, K. L., & Lakshmanan, U. (2009). The processing role of the article choice parameter: Evidence from L2 learners of English. In M. Garcia Mayo & R. Hawkins (Eds.), *Second language acquisition of articles: Empirical findings and theoretical implications* (pp. 87-113). Amsterdam: John Benjamins.
 - Tryzna, M. (2009). Questioning the validity of the Article Choice Parameter and the Fluctuation Hypothesis. *Second language acquisition of articles: Empirical findings and theoretical implications*, 49, 67.
- Mosel, U., & Hovdhaugen, E. (1992). *Samoan reference grammar*. Oslo: Scandinavian University Press.
- VanPatten, B., & Williams, J. (Eds.). (2008). *Theories in second language acquisition: An introduction*. Routledge.
 - Ellis, N. (2007). The associative-cognitive CREED. *Theories in second language acquisition: An introduction*, 77-95.
 - Ortega, L. (2007). Second language learning explained? SLA across nine contemporary theories. *Theories in second language acquisition: An introduction*, 225-250.
 - White, L. (2007). Linguistic theory, universal grammar, and second language acquisition. *Theories in second language acquisition: An introduction*, 37-55.

Appendix A

Elicitation task

A. Type 1: *possessief*

6. Arthur: I heard you are going to Spain this summer, that's great! Who are you going with?
Bonnie: Yes, I'm going with ___ best friend Clara. We have been planning it for years.
7. Sam: So sorry I'm late!
Mathilda: That's fine, don't worry.
Sam: The train was delayed and my dad wouldn't let me use his car. Do your parents ever let you use their car?
Mathilda: Yes, fortunately they do, because ___ own car broke down last month.
8. At a party
Rick: Hey, Bill!
Bill: Hi Rick! I haven't spoken to you in so long! How are you? And how is your family doing?
Rick: We're all doing very well, thanks. Actually, ___ oldest sister is getting married this summer!
9. Mike: Would you eat a spider for a hundred dollars?
Angela: Absolutely not. Spiders are ___ biggest fear, I scream as soon as I see one.
10. At work
Liz: I really don't feel like working today.
Rose: You look tired, are you okay?
Liz: I didn't sleep well. ___ ex-boyfriend suddenly called in the middle of the night, saying he wanted to see me.

B. Type 2: [+specifiek, -definit] + *niet-possessief*

1. John: I am trying to sell my apartment, but with no luck...
Ann: Oh, Cathy was telling me yesterday that ___ friend of hers, Robert, is looking for one. I met him once; he's very nice. I heard he wants to move here for his new job.
2. In a restaurant
Waiter: Are you ready to order, sir? Or are you waiting for someone?

Client: Can you please come back in about twenty minutes? I am planning to eat with ___ colleague of mine. She will be here soon.⁹

3. In a book store

Customer: Hello, I am looking for some good thrillers. Could you recommend some recent books or authors?

Bookseller: Well, I personally love Manuel Tracy's work. I have just finished reading ___ book of his, called The Tunnel. It's incredible, just like all his books, actually.

4. Mindy: I'd really like to wear a nice necklace tonight. Do you know of anyone who has one?

Nina: Well, I can get you ___ necklace of my mother's. She has plenty but I have one in mind you'll particularly like.

5. Phone conversation

Jeweler: Hello, this is Robertson's Jewelry. What can I do for you?

Client: Hello, I heard that you also buy back people's old jewelry.

Jeweler: That is correct.

Client: In that case, I would like to sell you ___ silver bracelet of mine. It is one of my most valuable bracelets – it has been in my family for 100 years!¹⁰

C. Fillers

1. In a clothing store

Customer: (*holding a dress*) Excuse me, do you have ___ (*this*) dress one size smaller?

Shopkeeper: Yes, I think we do! I will go and take a look for you.

2. In a museum

Hugh: So, how do you like it so far?

Julia: Well, to be honest I think most things look the same. I did see ___ (*some*) nice paintings though.

3. Kat: Let's go to that new Thai restaurant tonight.

Peter: I don't like Thai food, it's too spicy.

Kat: It's true that many dishes are spicy, but not ___ (*all*) dishes. I know some non-spicy ones that you will love!

4. In a shoe store

Shopkeeper: Good day, how may I help you, ma'am?

⁹ Aangepaste versie van een testitem van Ionin et al. (2004), p. 66.

¹⁰ Idem.

- Customer: Hello. Do you have ___ (*any*) comfortable shoes with high heels?
5. Kurt: Honey, are you ready to go?
Paula: Almost. Could you help me pick out a dress? I have this green one and this red one. ___ (*Which*) dress do you like better?
6. Laura: How do you usually get around in Rome? By car, by bus...?
Pietro: In Rome there are motorcycles everywhere. I also have one myself and use it a lot.
Laura: What about bicycles? In the Netherlands ___ (*many*) people have a bicycle, almost everyone.
7. In a clothing store
Anna: I really like this shirt.
Betsy: Yeah, it's nice! Oh, what about this one? I like the color better.
Anna: Hm, I don't know... I don't like the collar of ___ (*that*) one, so I think I will try this one.
8. In a library
Johann: Excuse me, could you please tell me where to find German history books?
Librarian: Of course. The history books are over there. Unfortunately most of them are English books, we do not have ___ (*many*) German books. The ones we have are on the second floor, in the back.
9. Rob: Do you want to grab a drink sometime this week?
Matt: Sure! I have a lot of work to do, but I am free in the evenings. You?
Rob: I actually have this week off, so ___ (*any*) day would be fine by me!
10. In a teacher's office
Teacher: Here is your test, Tim. Were you happy with the result?
Tim: Not really... I studied very hard, so I thought I would get a better grade than a C+.
Teacher: Don't worry, you did well. Very ___ (*few*) students got higher than a B, so a C+ is not that bad.

Acceptability judgment task

D. Type 1: possessief

1. At the zoo
Janice: Look at those snakes!
Paul: They look so cool; I have always liked reptiles.
Janice: Really? I think they're scary. *The* favorite animals are koalas, they are much cuter.

2. In a classroom

- Leo: Ted, could I borrow a pen please?
Ted: Sure, here you go. Did you forget yours?
Leo: Well, I couldn't find any of *the* own pens anywhere yesterday, probably because my mom cleaned my room again...

3. At Jim's home

- Jim: Make yourself at home. Would you like a drink?
Susan: Yes, a glass of water please. By the way, that is a fantastic painting on your wall.
Jim: Thanks, I love it too! It was a gift from *the* best friend Rob.

4. Linda: What did you do for Thanksgiving?

- Ben: We had a big family reunion at an uncle's house.
Linda: Oh, that sounds nice. Do you see your relatives often?
Ben: Some of them. But I have never met that uncle before. My mother told me he was *her* youngest brother and they were always fighting when they were little.

5. At an animal shelter

- Mother: I think we all agree on taking a small dog, don't we? Which one do you like best, Maggie?
Maggie: I wish we could just adopt them all, but *my* personal favorite is the black puppy.

6. Teacher: I am Anja, your new Dutch teacher. I only know a few of you, so let's start by introducing ourselves. Also tell us what languages you already speak.

- Student: I am Ling. I'm from China and *my* native language is Mandarin. I also speak English and a little bit of Spanish.

E. Type 2: [+specifiek, -definit] + niet-possessief

1. Phone conversation

- Christina: Hello, you've reached Christina Jones's office.
Rob: Hi, Christina. This is Rob. Do you have time to talk?
Christina: Not right now, sorry. I am meeting with *a* student of mine; he needs help with his homework. A lot of my students have been having problems lately, so I've been busy.¹¹

2. At the train station

- Kathy: Oh, I think I left my coat on the train!

¹¹ Aangepaste versie van een testitem van Ionin et al. (2004), p. 67.

Nina: Oh no! Was it a new one?
Kathy: No, fortunately not, I didn't like it very much anyway. But what am I gonna do tonight? It will be freezing outside when we go out.
Nina: Don't worry, I can give you *a* jacket of my sister's. She has so many, she won't even notice.

3. Professor: How are you progressing with your essay?
Student: I'm having a hard time finding literature on the religious customs of a tribe called Aymara.
Professor: The Aymara tribe? Hm, have you heard of Dr. Kunis before? He wrote a lot about Native American religions and I believe *a* paper of hers is exactly about this Aymara tribe you're talking about.¹²

4. Phone conversation

John: Hello, this is John Derrick. I am looking for Mr. Smith.
Secretary: John Derrick? ... Oh yes, Mr. Smith was indeed expecting a call from a Mr. Derrick. I am sorry, but he is currently having lunch with *the* colleague of his. After that he has another meeting with colleagues, I believe until four o'clock. Can I take a message?
John: I see. No, that's fine, thank you. I will call again later.

5. At a university

Eric: Do you want to play tennis tomorrow? Or on Thursday?
Toby: I can't, I have to study. How come you're so free this week?
Eric: Oh, too bad. Well, *the* professor of mine is away for the whole week, so his classes have been cancelled. I'm actually a bit sad about that, as he is the only professor I like.

6. In a "Lost and Found"

Clerk: Can I help you? Are you looking for something you lost?
Customer: Yes... I realize you have a lot of things here, but maybe you have what I need. You see, I am looking for *the* scarf of mine. It's green and made of silk.¹³

F. Fillers

1. Samantha: How was your birthday last week?
Caitlin: It was great, a lot of friends and family came.
Samantha: Did you get any nice presents?
Caitlin: Yeah, I got a new coffee machine and a photo album. *Some* presents were a bit strange though, for example the pencil sharpener that my aunt gave me.

¹² Fout in item: "He [...] paper of hers [...]"

¹³ Aangepaste versie van een testitem van Ionin et al. (2004), p. 66.

2. At a train station

Man: Excuse me, does this train go to Madrid?

Woman: No, this one is going in the other direction. There's another one leaving in ten minutes on platform four, *that* train does go to Madrid.

3. Tito: When you arrive in Italy, what will be the first thing you eat?

Wendy: Oh, that's a hard question. I love *all* Italian food, but I think I would have a lasagna.

4. Before a dance performance

Dancer 1: This is my first public performance, I'm so excited!

Dancer 2: Aren't you nervous? My parents will be watching too, I hope everything goes well.

Dancer 1: Of course it will! We have practiced this a million times remember? Don't worry.

Dancer 2: I'm still really nervous, I have very *little* confidence in this...

5. Gina: Wow, you have a lot of books by Manuel Tracy.

Jo: Yeah. Do you like thrillers and detectives?

Gina: I do, very much.

Jo: I've read *every* book that Tracy has written and they are all fantastic. Give it a try!

6. In a café

Pat: I think I will just have a coffee.

Melissa: I'm actually quite hungry too. Let's see what they have.

Pat: Their menu is huge... There are so *many* sandwiches on it!

Melissa: It is impossible to choose.

7. In a flower shop

Florist: Good morning, how can I help you?

Boy: Hello, I am looking for some nice flowers. They're for my sick grandma.

Florist: What about these beautiful daisies?

Boy: Yes, those are very nice... But I like *this* flowers better, because they are yellow, which is her favorite color.

8. Andrew: Could you help me with that paper tonight?

Vince: Sure, but I don't have *many* time. I could come over between 9 and 9.30.

9. In a shoe store

Customer: Hello, I'm looking for a good pair of running shoes.

Shopkeeper: I'm sorry. We have many sorts of shoes, but I'm afraid we don't have *some* sports shoes. There is a store for sportswear just across the street.

10. Colin: I wish I had gone to that dinner yesterday. The play I went to was really bad.
Jessie: Oh, you didn't miss anything. The food was terrible.
Colin: Really? At least you all had a good time together, right?
Jessie: No, very *little* colleagues could make it, unfortunately. Most people were bored.
11. Burt: How was your trip to Prague?
Fiona: It was great! The city is beautiful, the people are friendly and we loved *each* restaurants we went to.
12. Tess: We want to go to Berlin this summer.
Debra: Oh, I went there two years ago. It's an amazing city.
Tess: How did you go there? Our current options are going by plane or by train. *What* one of those do you think is best?